

Veto

Studentenweekblad
van de Leuvense Overkoepelende
Kringorganisatie

nummer 9
maandag 18 november

jaargang 23 - 1996-1997

afgifte : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Veroordeelden bundelen krachten tegen uitholling betogingsrecht

Wetsartikel verkeerd geïnterpreteerd

Afgelopen donderdag organiseerde de 'Solidariteitsgroep art. 406 Sw.' een informatiebijeenkomst over, inderdaad, artikel 406 van het Strafwetboek. Dit artikel wordt de laatste jaren meer en meer gebruikt om betogingen een gerechtelijk staartje te geven. Hoewel het handelt over de kwaadwillige belemmering van de openbare weg, zou dit artikel niet gebruikt mogen worden om manifestanten te bestraffen. Naast het verschaffen van de nodige uitleg, werd die avond ook gezocht naar mogelijkheden om het misbruik van dit artikel in de toekomst tegen te gaan.

De Solidariteitsgroep verenigt vooral zogenaamde slachtoffers van deze ruime interpretatie van art. 406 Sw. en hun sympathisanten. De meest bekende gedupeerden van deze interpretatie zijn allicht de zes studenten die vorig jaar na een bezetting van de E40 opgepakt en vervolgd werden. De Solidariteitsgroep verzet zich met klem tegen een dergelijke onrechtstreekse beperking van het grondwettelijk recht 'om op elk gebied zijn mening te uiten.' Een aantal mensen die over deze gang van zaken wilden getuigen, konden donderdagavond hun ervaringen kwijt.

Oog

Voor een vijftigtal geïnteresseerden kwam Johan Verstraeten, de advocaat van ondermeer de E40-studenten, kort toelichten hoe art. 406 wordt gebruikt, tégen

de bedoeling van de wetgever in. Meer nog, het wordt misbruikt, zo stelde ook Filip Van den Bergh van de Solidariteitsgroep. Bij de parlementaire discussies voorafgaand aan

de huidige versie van het artikel werd immers duidelijk gesteld dat "het niet aangewezen lijkt passieve betogingen te betuigen, zoals degene, waarbij pacifistische

betogers op de openbare weg gaan neerzitten." Dit soort voorbereidende werken zijn erg belangrijk bij de interpretatie van een onduidelijk wetsartikel, maar ordediensten en gerecht lijken daar steeds minder oren naar te hebben.

Enkele berechte studenten in de E40-zaak hebben dit aan den lijve ondervonden.

vervolg op p. 3

Toch iets te lang onder de zonnebank gelegen, vrees ik.

(foto Katrin Vandenbosch)

Gratis Internet-abonnementen voor iedereen!

De overbevolking die de pc-classes enkele weken geleden teisterde, lijkt geschiedenis te zijn. Schrijnende toestanden zoals extreem lange wachttijden om een computer te bemachtigen, en vervolgens tot de konklusie te komen dat je elektronische post (e-mail) openen nog zo'n vier uur duurt, zijn uit de wereld geholpen. Toch is het niet al goed nieuws uit computerland. In deze tijden van informatiesnelwegen schort er wat aan de communicatie tussen het Universitair Rekencentrum (URC) en de student. Het feit dat studenten ook thuis van gratis toegang op Internet kunnen genieten is namelijk slechts weinig bekend. In het totaal stelt de KU Leuven zo'n vierhonderd pc's ter beschikking van de studerende jeugd. Dat is nog steeds te weinig. Vooral de lokalen in de gebouwen van de fakulteit economie in de Dekenstraat hebben te kampen met chronische overbelasting. Sinds een week duurt het gelukkig geen eeuwighd meer om je e-mail te lezen. Het vaste geheugen van de server werd versterkt, en zou nu dus vlottler alle aangesloten studenten moeten kunnen bedienen. Over de plannen om iedereen maar een beperkt aantal uren toegang te verschaffen tot Internet wordt vandaag in alle talen gezweven. Professor Robeyns,

directeur van het URC, bevestigt daarmee dat de universiteit niet achterop hinkt op de informatiesnelweg, en dat ze wel degelijk werk maakt van 'Kotnet', het ambitieuze plan van de rektor om de studenten meer te betrekken bij de informatisering van de universiteit. Kotnet bestaat uit een aantal onderdelen. Eerst en vooral is er de verhuur van pc's aan diegene die er zich momenteel geen kunnen aanschaffen, en dat aan de democratische prijs van 45 frank per dag. Momenteel zijn er zo'n 450 verhuurde pc's, terwijl er nog 150 op een nieuwe (tijdelijke) eigenaar wachten. Wil je je pc na verloop van een jaar zelf kopen dan wordt de jaarhuurprijs van de aankooprijds afgetrokken. Een ander onderdeel van kotnet zijn de pc-classes. In Heverlee staan er drie ter beschikking van de studenten, een vierde wordt nog twee maanden gebruikt voor tests en een vijfde dient voor de opleiding van het academisch personeel. De classes op kampus Arenberg blijven open tot 22.00 u 's avonds, terwijl die in de Dekenstraat dag en nacht open blijven. Tot 3.00 u gonst het daar van de drukte. Van 3.00 u tot 7.00 u tellen de classes nog maar een tiental bezoekers, maar bij het aanbreken van de dag, neemt het aantal

'surfers' exponentieel toe. Een laatste aspekt van kotnet omvat de geleidelijke aansluiting van alle universiteitsresidenties op het netwerk van de KU Leuven. Robeyns vestigde ook nog de nadruk op een minder bekende functie op het KU Leuven-net. Als je thuis of op je kot over een telefoon en een computer met modem beschikt, kan je gebruik maken van de 'dial-in'. Dit wilt zeggen dat je de telefoonkosten betaalt van waar je opbelt tot aan de centrale computer van de KU Leuven. Verder kan je gratis gebruik maken van alle diensten — dus ook e-mail en Internet — die de universiteit aanbiedt. Voor de Kulak-studenten en diegenen onder ons die 's vrijdags richting Oost- en West-Vlaanderen sporen is er zelfs een server opgesteld in Kortrijk, zodat de telefoonkosten tot een minimum beperkt blijven. Praktisch gezien is het verder eenvoudig. Simpelweg op 'Ja' klikken wanneer je je registreert op de KU Leuven Internet-site volstaat. Als je dan toch zover bent, breng dan ook eens een bezoekje aan Veto on-line, waar je de huidige Veto kan raadplegen, reakties aan de redakte over kan maken en browsen in de vorige Veto's. Allen daarheen. (ip)

binnenin

- Bloedserieus 4**
Donderdagavond, ergens in Leuven: "Broeders, wij zijn hier verenigd in den strijd tegen den goddelozen pers. Maar er is enen verrader onder ons. Iemand heeft onzen strijd geopenbaard aan den vijand. Gij daar met uwen Veto-T-shirt en uwen bandrecorder, welken van den rechtsen kringen verlegenwoordigt gij?" Allen: "Ooh, enen verrader! Kruisigt hem! Kruisigt hem!"
- VRG Filmfestival 7**
Vrijdagavond, ergens in Leuven: "Broeders, onzen trawant hier komt net mede te delen dat den vijand is misleid. Den goddelozen pers heeft gebeld om te vragen of onzen geheime bijeenkomst alhier plaats vindt. En onzen trawant heeft hem naar het Arenbergkasteel gestuurd." Allen: "Ha, ha, ha. Aan ons de winst. Laten we drinken op den heiligen strijd. Houzee."
- Vrouw & Armoede 8-10**
Zondagochtend in de St-Pieterskerk te Leuven: "Bemide parochianen, houdt moed. Den strijd is nog niet gestreden. Nog altijd wordt er in den goddelozen pers geschimpt op onze heilige kerk en Boodschap. Daarom zeg ik u, komt allen nu vrijdag naar den O Ave van de groten studentenbond en verkondig daar de mysterieën van uw geloof. Laten wij nu bidden voor het heil onzer strijd!"

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdag namiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@hagar.arts.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studietoer en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze wegelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2.400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Multinationals

Fanny Matheusen begrijpt niet waarom niet strenger tegen het Nigeriaanse regime wordt opgetreden. Ik begrijp dit wel. Kapitalistische landen als Nigeria die hun grenzen wijd openstellen voor westerse bedrijven mogen ongestoord de mensenrechten schenden. Daar ligt in het Westen bijna niemand van wakker en er wordt nauwelijks aandacht aan besteed. Onder druk van sterke massabewegingen (zoals in Zuid-Afrika) of wanneer de schending van de mensenrechten echt de spuigaten uitlopen, wordt er soms geprotesteerd.

Naast Nigeria zijn er nog veel andere kapitalistische landen waar de mensenrechten massaal geschonden werden of worden zonder dat er vanuit het westen veel protest kwam. Maar bij de minste overtreding van mensenrechten door landen die tegen de westerse en kapitalistische belangen ingaan, is er wel de nodige aandacht, zelfs als het om landen gaat waar globaal gezien de mensenrechten beter gerespecteerd worden dan in landen met een vrije markt (bijvoorbeeld in Cuba). De konklusie is duidelijk: Zolang er maar geplunderd, vermoord, gefolterd, onderdrukt wordt en mensen verdwijnen of opgesloten worden in naam van de vrije markt en de westerse belangen is er geen enkel probleem en wordt er hier nauwelijks aandacht aan besteed.

Een internationale gedragscode om het wangedrag van multinationals aan banden te leggen, zoals Fanny Matheusen van Oxfam Wereldwinkels voorstelt in Veto 8 zal in de praktijk maar een doekje voor het bloeden zijn, en in het beste geval de ergste vormen van uitbuiting (gedeeltelijk) doen verminderen. Wanneer multinationals zich hier aan een wetgeving inzake milieu en arbeidsvoorwaarden houden, is dat omdat de werknemers via tientallen jaren arbeidersstrijd en sterke vakbonden in een krachtigere machtsverhouding staan tegenover multinationals dan in de derde wereld. En zelfs hier worden de arbeidsvoorwaarden opnieuw meer en meer met de voeten getreden, sluiten multinationals van vandaag op morgen hun bedrijven en hebben ze nog enorm veel macht. Alleen lange en harde klassenstrijd, waarbij Europese en deze wereldarbeiders samen strijden tegen dezelfde multinationals die hen allemaal uitbuiten, kan echt iets ten goede veranderen, ook in de derde wereld.

Om echt een einde aan hun uitbuiting te maken, is het nodig dat deze strijd uiteindelijk uitmondt in het breken van de macht van multinationals en het afschaffen van het kapitalisme. Alleen wanneer men al deze multinationals op een democratische manier (arbeidscontrole/zelfbeheer)

nationaliseert kan men echt een definitief einde maken aan wantoestanden op het vlak van milieu en arbeidsvoorwaarden en kan men de enorme rijkdommen die deze multinationals voortbrengen gebruiken voor de gelijkze bevrediging van de behoeften van de plaatselijke bevolking, zowel hier als in de derde wereld.

Roger Liekens

Sodom

Toen ik op zondag 10 november tussen 23.00 u en middernacht bij toeval afstemde op Radio Scorpio, was ik zeer teleurgesteld over wat ik daar te horen kreeg. In plaats van een waardig en serene avondprogramma kreeg ik een hoop blasfemisch gelet over mij heen. Vlak voor de Wapenstilstand en het Feest van de Dynastie meenden de makers van 'De 60 minuten van Sodom' alles belachelijk te moeten maken wat daarmee verband houdt: de Kerk, de KU Leuven, de studentenbeweging, de stadspolitie, het leger, een aantal politici en zelfs het vorstenpaar moest eraan geloven! Over de bijzondere vrouwenvriendelijke opmerkingen en de ronduit afschuwelijke muziekkeuze wil ik het dan nog niet eens hebben.

Het is de taak van Loko om haar kristelijke aard niet langer te verbergen en aan dit radiofonische Sodom en Gomorra een eind te maken! Ik pleit dan ook voor de oprichting van een sensuuroverheidscommissie die de zaken zoals Radio Scorpio, Veto en — niet te vergeten — de Campuskrant aan een degelijke controle onderwerpt. Totus Tuus.

Julie Durcet

E-40

Aan alle lezers van Veto, en alle Leuvense studenten mijn groet. Betogen tegen de numerus clausus is een recht dat de Leuvense rechter blijkbaar miskent en beknotten wil. Wanneer de grondwet en zijn vrijheden worden afgebroken, is opstand een plicht. Zie laatste artikel van de Verklaring van de Rechten van de Mens van 1789.

Al mijn steun voor de "zes van Leuven" en voor de strijd tot intrekking van het ongrondwettelijk vonnis!

Dirk Ramboer

column

Gebeurtenissen naar aanleiding van Inge's ebola-eksplosie, deel 2 van 3; getiteld: 'Gekke Mensen!'

'Ik stond aan de kust en praatte met de branding, blablabla...' met enige verwarring eidoch evenzeer fassinantie te kijken naar de wonderbaarlijke gedaanteverwisseling die zich voor mijn kijkers voltrok. Vooreerst dacht ik: "Zo moet Gekke Michelle Martin zich gedragen hebben bij het misvoeden des ontvoerde kinders." en vervolgens "Dit lijkt mij anderzijds een perfecte illustratie van 'Sla eerst op tafel en dan pas: Roep!'", een prinsiep zoals Gekke Absurdist Eugene De Koster, regisseur van het thuisfrontelijk amateurgezelschap 'Nestwarmte', het ons had aangeleerd 1 en die mijns inziens op zijn beurt te rade was gegaan bij J. Grotowsky, Gekke Teatergoeroe die heden ten dage de bossen van Polen onveilig maakt met fakkeltochten onder het motto van 'Nature is Art, Back to Nature'. In ieder geval Gekke Madame Sara was overstuurd en dat zou ik geweten hebben! Had ik het gevoel kunnen bebroeden, ik had mijn eeuwige liefde voor het Luchtwezen spreekwoordelijk over hoord gegooid en zonder dralen het ruime sop gekozen. Maar het was alsof Moeder Dandois mijn gedachten kon lezen. Met een ruk sleurde ze de visdraad uit de golven, scheurde de worm van de haak en plantte die vervolgens in mijn rechter wang, onderwijl wansmakelijke en uiterst persoonlijke beledigingen aan mijn adres naar het hoofd slingerend. En dit op een voor mij vertrouwd in de oren klinkende wijze aangezien haar dochter ongeveer hetzelfde had geroepen tijdens de bedreven en reeds beschreven stroomimpulstoebrengende sekstechniek2.

4 Kontkoereur, kakkebroek, zweetlul, prostaat, groenspuittend ejaculatorje, puber, etterkwab, slijmbal, snotneus, kikkerdril..." Ze ging er klaarbijkelijk helemaal voor! Ondertussen deed ze — en dit met uiterlijk toenemende wellust! — haar trouwring afwisselend op mijn voorhoofd en mond neerkomen. Ik was niet echt aan het luisteren, gefikseerd als ik was op het bijna skalperende effect van die vishaak, die zich nu ongeveer ter hoogte van mijn lip bevond en aldus een zo goed als rechthoekig uitgeden lap vlees deed trillen onder haar fantastische getier. En plots mocht ikzelf het genot van pijn ervaren en leken haar scheldwoorden zich te vervormen tot de wonderlijke tijgerbalsem die mijn grootmoeder zaliger placht aan te brengen op mijn borst bij een okkasionele aanval van bronchitis. Het gevolg laat zich raden! Een vertrouwde weëge warme maakte zich van mijn onderste ledematen meester en ik begon uitbundig te lachen, hetgeen haar aanmoedigde de pijnprikkels op te drijven en volledig parallel hieraan mijn persoonlijke genot.

Toch, doorheen al het plezier Thoerde ik haar plots 'Biebel!' schreeuwen en aangezien ik onder geen

enkele omstandigheid vereenzelvigd wens te worden met dit 'Klein-liffje-grote-kop' en bijgevolg dit scheldwoord op mij werkt als een rode lap op een stier, slikt ik mijn lachen in, sloeg haar tegen de grond, sleurde de haak uit mijn lip, sloeg die in haar dijbeen en begon haar hartstochtelijk te kussen, niet nalatend mijn tong amandelen te laten kietelen. Ze was als aan de grond genageld. En omdat Gekke Louis niet zou kunnen lachen met dergelijke activiteiten aan het strand van Oostende, besloten we bijna gelijktijdig onze passionele 'kussen-uit-Ingegemis' te gaan perfectioneren in de duinen, ontrokken aan belangstellende blikken en beter beschermd tegen de koude windstoten die, zoals geweten, de Oostendse Pier wel al eens durven geselen... (wordt vervolgd)

Frans Malleman

1 In het kader van de horrorgebeurtenissen denk ik nu met veel genegenheid terug aan mijn eerste teaterervaring in de parochiezaal te St-N, alwaar ik de hoofdrol — namelijk Imker John — mocht vertolken in de knotsgekke komedie 'Met vier in een duivenkot'.

2 Zie vorige week en binnenkort hopelijk gebundeld te verkrijgen bij de betere boekancier.

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03
Jaargang 23
Nummer 9
18 november 1996

Ver. uitg.: Ann Bries
Hoofdredactie: Annemie Deckx
Redaktiesekretaris: Ann Bries

Redactie: Bart Eeckhout, Martijn Graumans, Joris Janssens
Doka: Dirk Bernard, Wim De Rop, Tom Michielsens, Hans Seeuus, Katrin Vandenbosch
Medewerkers: Benny Debruyne, Steven Dupont, Dieter Geeraert, Raf Gerits, Anja Kovacs, Frank Malleman, Kristien Michiels, Bart Mollé, Lorin Parys, Rut Reynaers, Pieter Tratsaert, Griet Vandersypen, Pieter Van Heck, Kurt Wouters

Layout en vormgeving: Dirk Bernard, Ann Bries, Benny Debruyne, Filip De Keukeleere, Annemie Deckx, Hans Declercq, Bart Eeckhout, Dieter Geeraert, Martijn Graumans, Joris Janssens, Hans Vandenabeele, Nele Verhaeghe, Nathalie Verminne
Cartoon: AB, JJ, Peties, Vanus
Dtp: Filip de Keukeleere, Hans Vandenabeele
Spelling: Martijn Graumans
Eindredactie: Martijn Graumans, Nathalie Verminne

Internet-Veto: <http://hagar.arts.kuleuven.ac.be/projects/veto>
e-mail: veto@hagar.arts.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Allast Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 600fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdag namiddag om 16.00 u

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagnamiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@hagar.arts.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studietoer en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Bij de aanvang van dit academiejaar hebben elf kringen een Open Algemene Vergadering (OAV) over Veto aangevraagd, die zal gehouden worden op vrijdag 22 november. De redenen hiervoor waren toen niet concreet, de voorbije week echter werd een tipje van de sluier opgelicht. Sommige kringen sturen aan op een volledige hervorming van de werking van hun studentenblad. Dat mag blijken uit een aantal nota's die sirkuleren en verschillende geheime vergaderingen die de afgelopen weken plaatsvonden. Daarop waren enkele pressen en een aantal bureloden van Kringraad, één van de raden van Loko, aanwezig.

Dat er over Veto gediscussieerd wordt, hoeft op zich helemaal geen probleem te zijn, integendeel. Dat deze discussie in het geheim gevoerd wordt — er werden geen uitnodigingen verstuurd en de aanwezigheid van de bij uitstek betrokken partij, Veto, was niet gewenst — en duidelijk gesteund wordt door één raad binnen Loko, roept toch heel wat vragen op.

In zijn twee-entwintigjarige bestaan is het niet de eerste keer dat de werking van het studentenblad onder vuur ligt. Op gezette tijden worden er aanvallen gelanceerd op de inhoud, de werking en de redactionele lijn van het blad. De laatste grote discussies dateren van 1989 en mei 1993. De 'representativiteit' en de 'kritische' ingesteldheid van het blad werden toen in vraag gesteld. Net als toen wil nu een aantal — vooral — grote kring-

gen hervormingen doorvoeren in naam van 'de' representativiteit. Toch kan men zich niet van de indruk ontdoen dat dit in de praktijk zal neerkomen op een studentenblad dat verwordt tot een spreekbuis zonder engagement en kritische ingesteldheid en dus zonder maatschappelijke dimensie. Waarover gaat het concreet?

Volgens een eerste nota is "een rechtstreekse verkiezing van hoofdredakteur en redaktiesekretaris tegelijk democratischer en efficiënter". De hoofdredakteur en de redaktiesekretaris worden op dit moment gekozen door de Vetoredactie en de medewerkers, en ter goedkeuring voorgelegd op de verschillende algemene vergaderingen van de vijf raden van Loko. Dat is een bijzonder strenge procedure die voldoende waarborgen in zich draagt voor een democratische werking. Geen enkele voorzitter of vrijgestelde van een raad binnen Loko moet zo'n strenge verkiezingsprocedure doorlopen. Hij wordt door de eigen raad verkozen en niet op een OAV.

Nog volgens deze nota moet Veto "bij de publicatie van artikelen over kringen of raden de betreffende kringen of raden vierentwintig uur op voorhand op de hoogte brengen en moeten deze de kans krijgen hun visie aan de redactie voor te leggen. Dit is een manier om de Lokoloyautiteit te formaliseren en een minimum aan samenwerking te verplichten." Veto en Loko verdedigen nochtans dezelfde waarden, en werken intens samen om hetzelfde doel te bereiken. Dit voorstel doet uitschijnen dat Veto de kringen en de raden niet zou raad-

plegen wanneer ze over hen schrijft, terwijl de journalistieke deontologie van Veto inhoudt dat alle betrokken partijen aan het woord komen. Wel wil Veto kritisch blijven staan ten opzichte van Loko, en haar 'waakhondfunctie' blijven behouden. Dit versterkt haar geloofwaardigheid en komt de werking van Loko ongetwijfeld ten goede.

Verder stelt dezelfde nota dat "naar analogie van de Campuskrantstuurgroep ook voor Veto een stuurgroep opgericht moet worden. Dit verstevigt de band en de informatiedoorstroming tussen de kringen, de raden en Veto. Deze stuurgroep bestaat uit drie vertegenwoordigers van de grote kringen (in totaal zes stemmen nvdr) en drie vertegenwoordigers van de kleine kringen (in totaal drie stemmen nvdr)". Uit dit voorstel blijkt duidelijk dat de auteur niet vertrouwd is met de werking van het blad. Veto is geen beslissingsorgaan in de strikte zin van het woord. Net zomin als bij om het even welke andere krant wordt er op de redactievergadering 'gestemd' over artikelen. De reden hiervoor ligt nogal voor de hand: "Dit leidt tot een soort masturbatiejournalistiek waarin elke kring totaal onafhankelijk haar eigen activiteiten verslaat en men niet komt tot een éénduidig redactioneel beleid." (Veto 23, 1993).

De nota van het VRG stelt: "Veel beter zou het zijn als in Kringraad een aantal kringvertegenwoordigers worden aangeduid die in de redactievergadering zitting hebben. Concreet zou het kunnen

gaan over vijf vertegenwoordigers waarvan twee van de grote kringen (met in totaal vier stemmen nvdr) en drie van de andere kringen (met in totaal drie stemmen nvdr)." Veto zoekt al jaren meer medewerkers vanuit alle kringen, niet vanuit een soort geselecteerd comité. De redactievergadering staat open voor alle studenten. Toch blijkt de communicatie tussen de kringen en Veto niet altijd optimaal te verlopen. Om hieraan te verhelpen, en de fouten — die ook Veto zeker maakt — te corrigeren en te evalueren, zou het zinvol zijn om een soort 'evaluatieredactievergadering' met alle kringen te organiseren. Deze kan bijvoorbeeld om de twee maanden samenkomen en op die manier de dialoog aanzwengelen en heel wat misverstanden uit de wereld helpen. Dat kan alleen maar de kwaliteit van de Loko- en Vetowerking ten goede komen.

Elke zichzelf respecterende studentenbeweging heeft een eigen blad nodig, dat haar ideeën kritisch uitdraagt naar de academische en nationale overheid en de pers. Als de kringen werkelijk van plan zijn om hun eigen studentenblad te mulkorken, dan moeten zij zich ernstig vragen stellen bij de basisbeginselen van Loko. Een studentenorganisatie die pretendeert democratisch te zijn, maar het niet aankan of aandurft zichzelf kritisch en met de nodige afstand te bevragen, verliest haar geloofwaardigheid.

Art. 406

vervolg van p. 1

Tevens bevindt de genoemde passus uit het Strafwetboek zich merkwaardigerwijs onder de afdeling: "Opzettelijk doden, niet doodslag genoemd, en opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel."

Snor

Steven Schoorens, één van de zes die vervolgd werden in de E40-zaak, deed de hele zaak nog eens uit de doeken. Hij benadrukte daarbij vooral de partijdigheid van de rijkswachtkapitein die het onderzoek leidde. Die partijdigheid kwam ondermeer duidelijk tot uiting in het negatief gekleurde taalgebruik dat bepaalde aangehouden studenten naar hun hoofd geslingerd kregen. Schoorens opperde bovendien dat het onwettig is veroordeeld te worden op grond van art. 406 lid 3, terwijl de dagvaarding uitdrukkelijk gebaseerd was op art. 406, lid 1. Echter, de strafrechter heeft als taak de feiten onder het juiste toepasselijke wetsartikel te brengen, ongeacht het vermelde artikel in de dagvaarding. Wanneer partijen de mogelijkheid is geboden zich over deze nieuwe grondslag te verdedigen, vormt een dergelijk rechterlijke uitspraak op zich geen probleem.

Luis

Ook de mensen van Vlakaf (Vlaams Aktiecomité tegen Afval) zijn reeds veroordeeld op basis van het genoemde artikel. Om aan te klagen dat Interleuven te weinig aandacht schenkt aan de afvalvoorkoming, hadden zij zich vastgeketend aan de poorten van dit bedrijf. Bij hun verdediging wierpen ze niet alleen op dat ze enkel de toegang tot Interleuven en dus niet de openbare weg belemmerden, maar stelden vooral dat art. 406 niet gebruikt mocht worden tegen vreedzame sit-ins. Ze verwezen hierbij naar de hogergenoemde parlementaire voorbereiding, maar de rechter wimpelde dit botweg af als "niet terzake doende juridische spijttechnologie."

Het E40-vonnis zorgt ook nog voor de nodige wreveld. Twee van de veroordeelden overwegen dan ook om in beroep te gaan. Het vonnis bevat immers een aantal juridische onzorgvuldigheden, maar ook de verdediging had blijkbaar alerter kunnen reageren. Zoals reeds eerder in Veto werd vermeld, is één van de beklagden het verbod opgelegd om in een periode van drie jaar nog te manifesteren. Ter verdediging wordt opgeworpen dat de beklagde niet instemt met deze voorwaarde, noch met de opschorting van de straf in het algemeen. Uit de geest van de wet vloeit echter voort dat de beklagde zich ermee akkoord verklaart omdat de probatie-wet gebaseerd is op koöperatie. De verdediging dient voldoende opletend te zijn en de afwijzing van de probatie(voorwaarden) direkt op te werpen.

Tenenkaas

Een aantal vakbondsmilitanten van Tessenderlo Chemie die in november '93 stakingspiketten bij hun bedrijf bemanden, kwamen hun vrees uitdrukken over de aantasting van het stakingsrecht. Ze benadrukten dat het stilleggen van het werk en het oprichten van kleurrijke (en brandende) piketten een fundamenteel recht is. Dit deed de aanwezige Greenpeace-militant ontroerd rechtveren, want bij Greenpeace is de lijf-plaatsing een veelbeproefde methode. Deze milieurorganisatie is weliswaar nog niet veroordeeld op basis van dit art. 406 Sw., maar dit zou te maken kunnen hebben met het feit dat ze 'wetsartikels screenen' om zo een veroordeling zoveel mogelijk te vermijden. Zo blokkeerden ze in het kader van een recente actie, tegen genetisch gemanipuleerde soja, de Antwerpse haven, aangezien een wetsartikel enkel 'de blokkade van de zee (sic) of een rivier' verbod.

Oordopje

Donderdagavond werd duidelijk dat art. 406 Sw. heel wat aktievoerders bezighoudt. Het gezamenlijke zoeken naar een manier om te beletten dat het artikel in kwestie wordt misbruikt om het recht op vrije meningsuiting te beknotten, kreeg er een sterke impuls. Vlakaf houdt zich met deze problematiek al langer bezig. De orga-

nisatie poogt al een tijdje om via parlementsleden de discussie rond dat artikel te doen herleven.

Lichtjes teleurstellend evenwel was de al bij al toch magere opkomst van studenten. De avond was misschien ook wat spannender geweest, had men bijvoorbeeld de (besnorde) tegenpartij, in welke vorm ook,

uitdrukkelijk uitgenodigd. Doch aangezien het eigenlijk ging om een aktiegroep, was de gedachtenwisseling met grotendeels gelijkgezinden misschien een noodzakelijke eerste stap. U hoort er ongetwijfeld nog van.

Steven Dupont

"Van bloedgeven krijg je geen aids"

Wr zal weer bloed vloeien deze week. Leuven Bloedseries pakt naar jaarlijkse gewoonte uit met een hele reeks activiteiten om de studenten toch maar aan te sporen bloed te geven. Tijd om het eens te hebben over de dwingende noodzaak van bloedgeven, de vooroordelen, de toekomstplannen en over het minder bekende broertje, de beenmergtransplantatie.

Zes jaar geleden groeide bij een aantal mensen van de Landbouwkring (LBK) het gevoel dat studenten zich niet moesten beperken tot de organisatie van 'traditionele' activiteiten. De studenten wilden laten zien dat niet alleen die 'gefossiliseerde mei-68'ers' zich het maatschappelijk belang aantrokken. Vanuit die bekommernis werd het initiatief voor Bloedseries genomen.

Leuven Bloedseries stelde zich in 1990 twee doelstellingen. Ten eerste wilde men tien procent van de universitaire gemeenschap ertoe overhalen om de eerste stap te zetten naar een bloedafname. Ten tweede wilde men van Bloedseries een nationale aktie maken. De eerste betrachting werd vorig jaar bijna gerealiseerd; tweeduizend bloedgevers kwamen hun duit in het 'zakje' doen. Het tweede streven is nog niet helemaal bereikt. Voorlopig heeft alleen Gent ook een Bloedseries op poten gezet. Er worden evenwel serieuze inspanningen geleverd om deze aktie tot op nationaal niveau uit te breiden: zo willen Medica, LBK en het Rode Kruis voor de nodige logistieke steun en informatie zorgen. Bovendien is hun sponsor bereid ook nationaal als geldschietter op te treden.

Vooroordelen

De absolute noodzaak van bloedgeven wordt door de meesten nog altijd schromelijk onderschat. Zo staat het statistisch vast dat zeventig procent van de mensen ooit bloed zal nodig hebben, terwijl nog geen zeven procent effectief bloed geeft. Dokter Gyselincx van het Rode Kruis lichte daarom het grote belang van akties zoals Bloedseries toe: "In de loop der jaren is de vraag naar bloed blijven stijgen. Het Rode Kruis heeft altijd al pogingen ondernomen om potentiële bloedgevers aan te sporen om

bloed te komen geven, maar die waren niet altijd zo succesvol. Het is dankzij de inzet van studenten en werkgroepen dat we nu een groter publiek bereiken." Met een aktie als Bloedseries kan men wel een voorraad bloed aanleggen, maar dat is niet voldoende. Aangezien bloed slechts beperkt houdt

Om de drempel voor het eerste prikje bij de studenten te verlagen, krijgt elke nieuwe bloedgever een kado, en bovendien kunnen alle bloedgevers tegen verminderde toegangsprijzen deelnemen aan de activiteiten die rond Leuven Bloedseries worden georganiseerd. En dat zijn er nogal wat. Zo

De drempel om beenmerg af te staan is nog veel hoger dan die bij bloedtransfusies. Dit komt omdat het pijnlijk is en je onder narkose moet. Er wordt echter gewerkt aan nieuwe technieken die al deze bezwaren overbodig moeten maken. In het bloed zitten, net als in beenmerg, stamsellen die zorgen voor de aanmaak van vers bloed. De

Verdomme, ik dacht nog wel dat Dracula mijn bloed ging uitzuigen.

(foto Lucie Vangerven)

baar is, is het noodzakelijk dat studenten worden aangezet om regelmatig bloed te geven.

Een van de redenen voor het gebrek aan enthousiasme onder potentiële donoren is ongetwijfeld het bestaan van een aantal vooroordelen omtrent bloedgeven. Het is onvoorstelbaar welke er nu nog altijd leven bij een deel van de studentenpopulatie. Nee, van bloedgeven kan je absoluut geen aids krijgen. Nee, je wordt niet leeggezogen door bloed te geven, en nee, als je één keer bloed geeft, ben je niet verplicht om steeds bloed te geven.

kan je ondermeer gaan kijken naar de film 'Blood Simple', gaan luisteren naar de badinerende verzen van ondermeer Herman De Coninck, naar het sensuele pianospel van An Pierlé (het meisje op de nu al legendarische zitbal) of naar een heus rockconcert met als headliners Flowers for Breakfast en Beverly Jo Scott.

Nauw verbonden met bloedgeven is het afstaan van beenmerg. Bij kwaadaardige ontwikkelingen in het bloedstelsel, zoals leukemie, wordt vaak chemotherapie toegepast. Daardoor daalt de bloedaanmaak zo sterk, dat per patiënt soms tot vijftieng liter bloed nodig is. Men probeert de afhankelijkheid van bloedtransfusies te omzeilen door beenmergtransplantaties. Die kunnen ervoor zorgen dat de patiënt weer zelfstandig bloed aan gaat maken.

bedoeling is een bloedzuiveringsmachine te bouwen die uit het bloed alleen de stamsellen haalt, zodat er eigenlijk geen bloed moet worden afgetapt. Deze techniek zal pas tegen het jaar tweeduizend operationeel zijn.

Rektor Oosterlinck vindt ondertussen dat de studenten met Leuven Bloedseries "de juiste toon" gevonden hebben en is dan ook trots: "Ik vind het fantastisch dat het de studenten ernst is met hun maatschappelijke bezorgdheid. Bloedige ernst."

**Benny Debruyne
Pieter Van Heck**

Op dinsdag 19 november is er van 11.00 u tot 15.00 u een bloedinzameling op Gasthuisberg. Op woensdag kan men van 9.00 u tot 18.00 u bloedgeven in De Valk en in sporthal De Nayer.

ALMA

UNIVERSITEITSRESTAURANTS

advertentie

biedt dagelijks duizenden maaltijden aan in haar 8 studentenrestaurants. Daarnaast verzorgen wij ook koffiebreaks, lunches, recepties... voor congressen en vieringen op de campus Leuven, Heverlee en Gasthuisberg van de KU Leuven. Voor het voorbereiden van deze activiteiten, maar vooral voor het klaarzetten, de bediening en de opruiming ter plaatse zijn vele handen nodig.

Bent u op zoek naar een bijverdiensite? Dan kan u in de vrije momenten aan de slag als

KELNER EN/OF KEUKENPERSONEEL (M/V)

ALS LOSSE MEDEWERKER ('EXTRA') OF ALS JOBSTUDENT

Wijdenkenaan:

* thuiswerkende ouders; * werkzoekenden (al dan niet uitkeringsgerechtigd); deeltijds of voltijds werkenden die wat willen bijverdienen; studenten (thesis-studenten, postgraduaat-studenten, ...) van de KU Leuven of van de Leuvense hogescholen

* met een aantekelijk enthousiasme
* en een verzorgd voorkomen

De verloning gebeurt op wettelijke basis

Heeft u interesse, dan bent u van harte welkom op een informatie-bijeenkomst die plaatsvindt op

vrijdag 22 november, 16 uur
Alma 2, E. Van Evenstraat 2C in Leuven

LEUVEN BLOEDT SERIEUS

(EN DANKZIJ HET OPTREDEN VAN
LUKA BLOOM HET AANTAL OOR-
DOPJES OOK)

Gedekt door de KU Leuven

Ook u herinnert zich waarschijnlijk de reden waarom in de humaniora-opleiding het spijbelen of het naschools kafeebezoek werd verboden. De scholier was immers niet meer gedekt door de verzekering. Aan de universiteit is dit verleden tijd. Nochtans...

Elke student die zich inschrijft aan de KU Leuven is automatisch verzekerd in zijn bewegingen in en rond de universiteit. Dit geldt voor lichamelijke ongevallen, burgerlijke aansprakelijkheid en soms voor toevertrouwde voorwerpen. Brandverzekeringen voor de koten zijn daar niet bij, tenzij de universiteit ook daarin moeite heeft gedaan via de modelkontrakten van de huisvestingsdienst. Anderen worden vriendelijk verzocht hun kontrakten na te kijken. Ook ziektes zijn niet verzekerd door de KU Leuven.

Arbeidsweg

De studentenpolis lichamelijke ongevallen maakt dat u al eens een ongeval mag hebben. Mevrouw Van Rafelghem van de verzekeringsdienst bevestigt dat de polis zeer ruim is. Alleszins ruimer dan enkel de studie. Alle activiteiten uitgevoerd in akkoord met de KU Leuven met inbegrip van ekskursies (waar ook ter wereld), activiteiten ingericht door de universiteit (om het even welke), de weg van en naar deze activiteiten (niet om het even langs waar), zels de inschrijving, priveesport met sportkaart en de onthaaldag vallen onder de verzekering. Maar — voor de goede orde — deze activiteiten zijn enkel gedekt als zij ingericht en geleid worden door de KU Leuven.

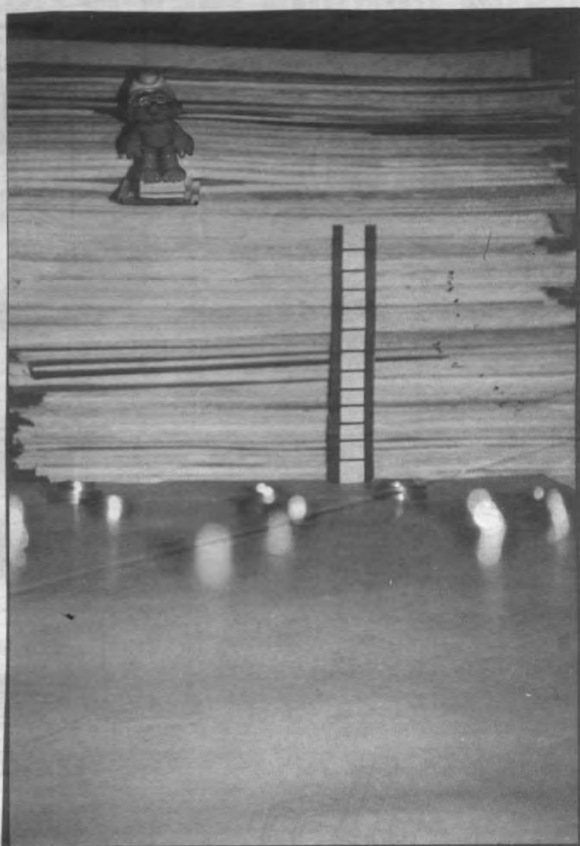
Kringactiviteiten komen hiervoor dus niet in aanmerking.

Stel: u bent op weg naar de les en wordt onderwilt van de straat geschept door uw iets rijkere kollega, die met de auto komt. Of u vermijdt de drukte op de trap en in de lift van het fakulteitsgebouw, maar springt gewoon door het raam van de derde verdieping om wat sneller in het volgende seminarie op het gelijkvloers te geraken. In beide gevallen bent u verzekerd. Ongevallen mogen wel alleen maar gebeuren op de 'arbeidsweg', dus van het kot naar de les, en omgekeerd, en van de ene les naar de andere. Een omweg is met andere woorden uit den boze. Wel verzekerd is de weg van en naar de wettelijke woonplaats.

Ziekte

Stoned of dronken naar de les komen, kunt u ook beter vermijden, indien niet voor uw eigen gezondheid, dan toch omdat de verzekering bij ongevallen dan niet meer tussenbeide komt. Het gaat hier ook wel degelijk om lichamelijke ongevallen. Stofelijke schade wordt in geen geval gedekt.

Jaarlijks worden gemiddeld tweehonderd ongevallen gemeld aan de verzekeringsdienst, die ze als tussenpersoon doorgeeft aan de verzekeringsmaatschappij, en die het dossier ook opvolgt. De dienst kan de aangiftes weigeren als niet aan de voorwaarden voldaan is of de verzekeringsdokter oordeelt dat de schade niet voortvloeit uit het ongeval. De vraag is echter of veel studenten de verzekering kennen en er gebruik van maken. "Ja en nee", antwoordt mevrouw Van Rafelghem, "De studenten worden geacht het te weten. Ze hebben er automatisch recht op. Het staat vermeld in het vademecum en in het programmaboek-

Ik heb wel genoeg BTW betaald.

(foto Hans Seeuws)

CITISTUDENT PACK

STUDENT, GUN JEZELF DE BESTE KAARTEN EN VOEL JE THUIS... OVERAL TER WERELD.

SPECIALAAL VOOR JOU HEEFT CITIBANK DIT ONWEERSTAANBAAR GRATIS AANBOD:

- ⊕ Je eigen Citibank VISA-kaart met een kredietopening van 30.000 BF.*
- ⊕ En met je eigen CitiStudent Rekening ook je eigen Citicard.*
- Daarmee haal je cash af bij elke Bancontact / Mister Cashautomaat om de hoek.
- Maar ook in de rest van de wereld bij de vele andere geldautomaten zoals MasterCard / Cirrus (ca. 150.000 automatische loketten in 63 landen), Servired (ca. 4.000 automaten in Spanje) en NYCE (USA).
- ⊕ Een kredietopening van maar liefst 10.000 Bf (of meer mits bijkomende voorwaarden).*
- ⊕ 2% interest die je iedere maand wordt uitgekeerd.**
- ⊕ Gepersonaliseerde telefoonbankieren met CitiPhone op het nummer: **02/626 50 50**
- ⊕ Home Banking met je PC vanuit je luie zetel.

Gun jezelf de beste kaarten en... haal als de bliksem, je eigen CitiStudent Pack in je dichtstbijzijnde Citibank-agentschap:

CitiStudent Pack
CITIBANK
Bondgenotenlaan 46/48
3000 Leuven

(advertentie)

* Onder voorbehoud van aanvraag
** Tarief op 01.10.96

je, meer bepaald in de gele pagina's, op pagina 75 onderaan. Wat niemand dus leest."

Vaak stapt men pas naar de verzekeringsdienst als de rekening gepresenteerd wordt, zodat twee maanden na de feiten." Met uitzondering van die studenten, die bij de spoedgevallen terechtkomen, moet men op eigen initiatief de aangifteformulieren afhalen op de verzekeringsdienst. "Het ware beter, indien men per fakulteit wist wat men moest doen." geeft men op de verzekeringsdienst toe.

Ziektes vallen niet onder de studentenverzekering. Dit geldt zowel voor het binnenland als voor het buitenland, wanneer Leuvense studenten op een stage zijn of ingeschreven zijn in uitwisselingsprogramma's. Let wel: lichamelijke schade uit ongevallen in het buitenland wordt wel door de studentenpolis gedekt. Voor een ziekteverzekering moet de vertrekkende student zich echter in regel stellen met zijn of haar mutualiteit.

Potje

Voor de landen van de Europese gemeenschap is het bekende formulier E111 nodig. Hiermee kan men de ambulante kosten en kosten van hospitalisatie terugverorden van de mutualiteit, zij het op basis van de plaatselijke tarieven. Men doet er dan ook beter aan zich eerst tot een plaatselijke mutualiteit te wenden. Laat de Eurocrosskaart maar thuis liggen. Deze geldt enkel voor toeristen en niet voor studenten. Wilt u verder in de wereld, laat dan uw E111 formulier ook maar thuis. Voor landen als de Verenigde Staten of Zuid-Afrika betalen de mutualiteiten enkel de kosten van dringende hospitalisatie terug. Andere (ambulante) kosten, die soms zeer hoog kunnen oplopen, zijn niet gedekt. De KU Leuven raadt de studenten dan ook aan om voor die landen een aparte bijstandsverzekering te nemen.

Wanneer studenten materiaal gebruik-

ken van de universiteit, geldt de regel 'potje breken, potje betalen'. Toevertrouwde voorwerpen worden beschouwd als eigen goederen, gebaseerd op een contractuele band en zijn dus niet verzekerd. Dit is trouwens normaal bij de meeste verzekeringen en het tegendeel zou misbruik enkel maar in de hand werken. Alleen voor stages buiten de universiteit en in de universitaire ziekenhuizen is de student gedekt. Wel, wordt vaak voor kostbaar materiaal en in bepaalde fakulteiten aparte alriskverzekeringen afgesloten, waarbij de eigenaar en de gebruiker gedekt zijn.

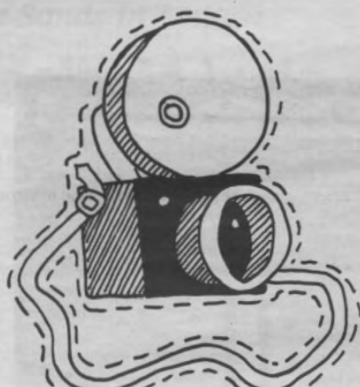
Geval

Ondanks het feit dat de student kan rekenen op ruime verzekeringspolissen, waarover de verzekeringsdienst best tevreden is, blijft de verzekeringsdienst een grote onbekende bij het studentenpubliek. Als ongevallen al worden aangegeven, wordt de verzekeringsdienst vaak gekonfronteerd met laattijdige aangiftes of met ronduit slechte aangifteformulieren. "Ik ben gevallen." als gedetailleerde omschrijving van een ongeval, het kan inderdaad beter.

Dietger Geeraert

DE MAN ALS LUSTOBJEKT

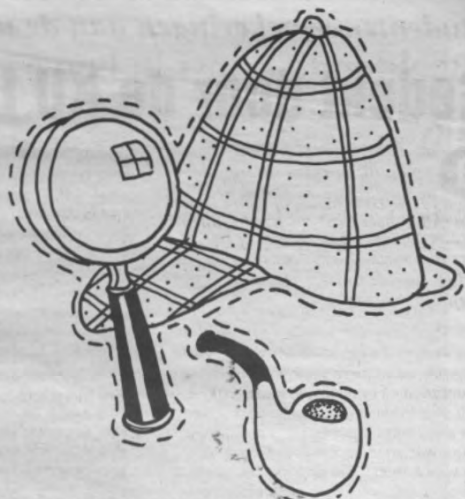

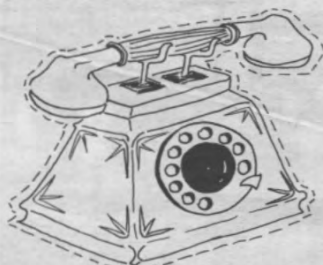
EEN FOTOTOESTEL

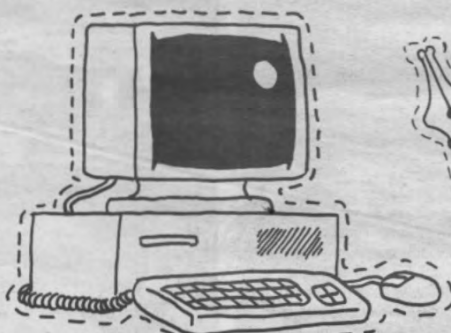
VEEL KOFFIE

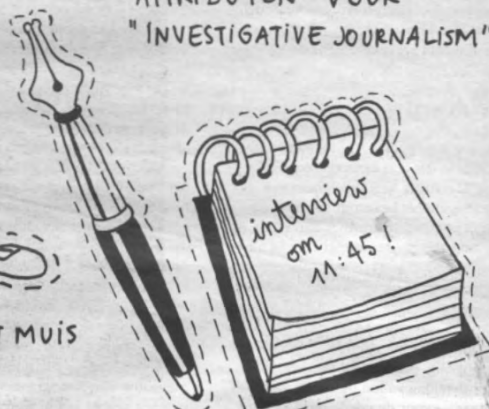
ATTRIBUTEN VOOR
"INVESTIGATIVE JOURNALISM"

EEN TELEFOONTOESTEL

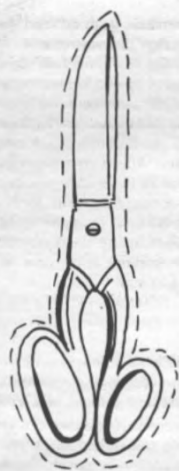
EEN COMPUTER MET MUIS

EEN PEN PLUS NOTITIEBLOK

SIGARETTEN

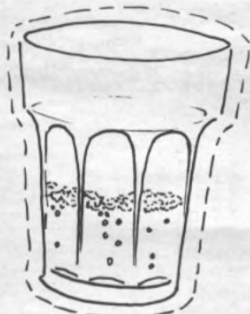
EEN SCHAAR

EEN MUZE

EEN LEZER

DRANK

MEER DRANK

Blijf weg bij Veto!

Wij zijn nu al met veel teveel. Wij hebben u echt niet nodig. Vooral niet als u kunt schrijven, een deftige foto kunt nemen, weg weet met een dtp-programma of graag tekeningetjes maakt. Begin toch gewoon uw eigen studentenblad. Knip hier wat van die onnozelheid uit, kleur het in en u bent al halfweg. Voor meer deskundige informatie kunt u altijd op vrijdagmiddag om vier uur langskomen op de redactievergadering van Veto, als u schriftelijk belooft niet te komen meewerken. En vergeet geen bonnetje te trekken aan de deur, of we slaan u gewoon over.

Beeldende kunst in bewegende beelden

Drie avant-premières op zeven films, dat is het benijdenswaardige palmares van het derde VRG-Filmfestival: 'Chain Reaction', 'The Hunchback of Notre Dame' en 'Alles moet weg'. Toch zal binnenkort misschien geen sprake meer zijn van het 'VRG-Filmfestival'. Men wil namelijk gestaag groeien in de richting van een heus cultureel festival en film confronteren met andere kunstvormen. Zo kun je dit jaar voor of na de film al naar het werk van vier beeldende kunstenaars gaan kijken.

Een van de beleidsopties van Supercity is meer studenten naar hun zalen te lokken. Het VRG-filmfestival is voor hen een uitgelezen gelegenheid om aan klantenbinding te doen; zij zijn dan ook meer dan een gewone steun voor de organisatoren, VRG-kultuur.

De avant-première van 'Chain Reaction', een actiefilm met Keanu Reeves in de hoofdrol, opent op maandagavond de filmweek. Op dezelfde avond zal de heer Claeyns, hoofd van de Kinopolis groep, het woord richten tot de studenten; en kunnen op de receptie de eerste indrukken van 'Chain Reaction' uitgewisseld worden.

Bewerking

De student staat trouwens centraal op dit festival. Er wordt een soort van sneak-formule geïntroduceerd waarbij de studenten, in plaats van de gebruikelijke professionele jury, een oordeel kunnen vellen over wat ze te zien krijgen. Vier van de zeven vertoonde films zijn bovendien door de rechtstudenten zelf gekozen; in de les werden enquêteformulieren uitgedeed met daarop een vijftientigtal filmtitels waaruit men kon kiezen. Opmerkelijk is de daarbij toevallig verkregen variatie: zo zul je kunnen verdwalen in het majestueuze

Engelse landschap en Emma Thompson's ogen in 'Sense and Sensibility', luisteren naar het Belgische kastratenepos 'Farielli' en de onwereldse blauwheid van de muziek in het Franse 'Trois Couleurs: Bleu'. Het Amerikaanse 'Seven' vervolledigt de lijst. Het VRG wil er een nuloperatie van maken, waardoor ook de prijzen studentvriendelijk zijn.

De variatie in de avant-premières is bewust aangebracht. Alhoewel? Naast 'Chain Reaction' kun je ook gaan kijken naar de nieuwste Disneyfilm, de tekenfilmversie van 'The Hunchback of Notre Dame' en is er de meest recente Belgische film te zien:

'Alles moet weg', Jan Verheyen's bewerking van het gelijknamige boek van Tom Lanoye. Het is de laatste film van het festival en dat zullen de bezoekers geweten hebben: op de receptie zullen, naast Verheyen zelf, Peter Van Den Begin, Stany Crets en Bart De Pauw aanwezig zijn. Alleen de komst van Lanoye zelf is nog onzeker.

Kettingreactie

Onder het mom 'beeldende kunst en bewegende beelden' met elkaar te verzoenen, kun je op de tweede verdieping van Supercity een gratis tentoonstelling bezoeken.

Er werd een beroep gedaan op Galerij Embryo die de namen suggereerde van jonge kunstenaars als Jef Bertels, Dirk Boulangier en Katrien Caymax. Hun schilderijen en tekeningen, samen met die van een oudstudeent Rechten, Geert Nys, zijn vanaf maandag tot zeventiendag november het onderwerp van de tentoonstelling. Het is een eerste poging om het festival te verruimen en er een meer cultureel cachet aan te geven. De organisatoren hopen dan ook dat dit initiatief de komende jaren wordt doorgetrokken zonder het aandeel van de film te verwaarlozen.

Benny Debruyne

Het filmfestival loopt van maandag 18 tot dinsdag 26 november in Supercity en de Oude Valk. Voor meer informatie: zie Agenda.

Gary Glitter vond ik wel goed, ja.

advertentie

Uw Fantasy & SF winkel in Leuven

Tiensestraat 155
Tel: 29.29.84

MAGIC
The Gathering™

Studentencafe

DE RECTOR

Oude Markt 4
LEUVEN

advertentie

Uitslag studentenmaraton

Lopers 42 kilometer Heren

1. Wilmaerts Jan	02:48:01
2. Foulon Stefaan	02:49:02
3. Van Meerbeek Eddy	02:49:51
4. Pardaens Leo	02:55:55
5. Van Den Dries Ronny	02:57:56
6. Cenens Nico	02:58:51
7. Timmerman Kris	03:03:05
8. Fannes Dirk	03:04:22
9. Roesems Erik	03:05:10
10. Peumans Willy	03:06:21
11. Neeuens Stijn	03:07:30
12. Peiren Chris	03:17:17
13. Loosveldt Gianni	03:18:13
14. Van Tongelen Patrick	03:18:25
15. Crollen Benjamin	03:21:35

Lopers 42 kilometer Dames

1. Nolens Katia	04:06:20
-----------------	----------

Stappers 42 kilometer Heren

1. Lust Kurt	05:23:54
2. Croes Romaric	05:34:56
3. De Clercq Erik	05:35:10
4. Verlent Stefan	05:45:13
5. Verlinden Koen	05:47:30
6. De Boye Albert	05:56:33
7. Dewitte Siegfried	05:59:07
8. Smits Guy	05:59:10
9. Neyts Johan	06:00:18
10. Degreve Bart	06:00:24
11. Muylle Jelle	06:18:14
12. Vereecken Hans	06:24:49
13. Buys Piet	06:24:53
14. Philippe Francois	07:28:09

Stappers 42 kilometer Dames

1. Van Berwaer Ria	06:00:20
2. Van Hooste Els	07:27:44
3. Thyssen Tania	07:27:46
4. Tiels Nele	07:27:57
5. De Lathauwers Kristel	07:36:04
6. Vanderstraeten Hilde	07:36:13

Lopers 21 kilometer Heren

1. De Keyzer Philip	01:13:48
2. Embrechts Paul	01:14:25
3. Coopmans Benny	1:14:30
4. Dumont Jouri	01:16:06
5. Bertels Marc	01:16:17
6. Van Ham Geert	01:18:01
7. Vermaelen Willy	01:18:15
8. Denolf Lieve	01:18:32
9. Campenhout Steven	01:18:34
10. Vandycke Hans	01:18:51
11. Verbist Johan	01:19:14
12. Verrijen Johan	01:20:20
13. Hermans Roger	01:20:29
14. Dewachter Piet	01:20:51
15. Gysen Wim	01:21:03

Lopers 21 kilometer Dames

1. Peersman Inneke	01:33:27
2. Verhaert David	01:35:37
3. De Haan Japke	01:39:38
4. Van Turnhout	01:40:14
5. D'Haene Katie	01:43:01
6. De Caluwe Veronique	01:44:32
7. Deprez Siska	01:44:56
8. Ducheyne Sofie	01:45:57
9. Trauwaert Marie-Astrid	01:49:21
10. Spreutels Liesbet	01:49:52
11. Neven Inge	01:49:59

12. Apers Annemie	01:50:59
13. Bourgois Marijke	01:51:02
14. Delaestecker Ellen	01:51:35
14. Delaestecker Karin	01:52:46

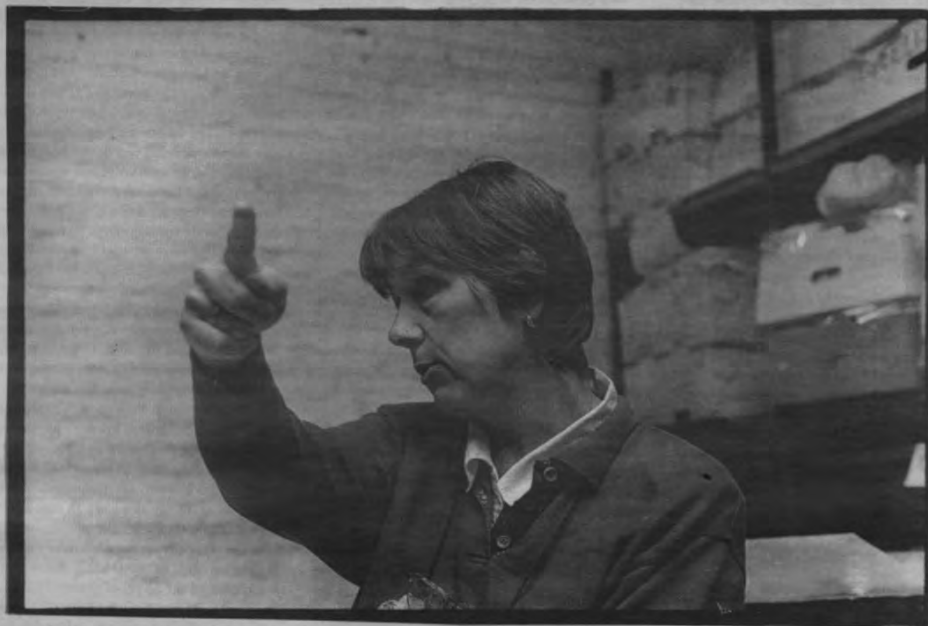
Lopers 10 kilometer Heren

1. Van Os Tobias	00:31:59
2. Geyskens Hannes	00:34:04
3. Ysebaert Bart	00:34:13
4. Lefever Bruno	00:34:25
5. Ceulemans Rudy	00:35:00
6. Heuts Wouter	00:35:16
7. Huysmans Tom	00:35:22
8. Schuurmans Wim	00:36:08
9. Van Ham Hans	00:36:12
10. Verbeek Paul	00:36:12
11. Geupens Ruben	00:36:15
12. Baseman Bert	00:36:18
13. La grange Danie	00:36:29
14. Van Looy Hans	00:36:33
15. Raedts Geert	00:36:48

Lopers 10 kilometer Vrouwen

1. Lefebvre Inge	00:42:26
2. Mariën Inge	00:42:57
3. Malisse Delphine	00:44:09
4. Ghys Karen	00:44:14
5. Vandemeulebroucke Isabelle	00:44:44
6. Vermaelen Wendy	00:46:25
7. Van Boven Birgit	00:46:46
8. Adam Stefanie	00:46:48
9. Poels Debbie	00:46:55
10. Bonneux Inge	00:46:59
11. Verstraete Katleen	00:47:21
12. Groothaert Marijke	00:48:30
13. Callebout Veerle	00:48:32
14. Vanbinnen Karin	00:50:00
15. De Schuytere Antoinette	00:50:02

"Ik vrees dat aan de situatie van de generatie-armen niet veel te veranderen is"

Opgelet. Pas geveerd.

(foto Wim De Rop)

et is een druilerige dinsdagmorgen wanneer we aanbellen bij een herenhuis aan de rand van Borgerhout, de armoedegrens van Antwerpen. Eens binnengekomen klaart de hemel op. Langs stapels kartonnen dozen en kamers vol met rekken waar ordelijk kleding is opgestapeld, worden we naar achter geleid. We zijn verrast door het enthousiasme en de gezellige sfeer die hier in de lucht hangt. Een aantal mensen loopt druk door elkaar in de nauwe gangen, gedreven door een welomschreven taak. Een kamer voor babykleding, één voor kinderen van één jaar, één voor zwangerschapskleding, voedsel, speelgoed,...

Elke week gaan hier tweehonderd kledings- en driehonderd voedingspakketten de deur uit. Sinterklaas komt jaarlijks langs en tweemaal per week kunnen moeders hier hun kind een badje en een warme maaltijd geven. Dit is Moeders voor Moeders, een organisatie die een vijftal jaar geleden werd opgericht door Monique Verdickt. Zij neemt de handschoen op om ook de armen van onze Belgische welvaartsstaat een menswaardig bestaan te bezorgen. We vragen haar hoe haar organisatie ontstaat is. **Monique Verdickt:** «In feite is alles begonnen met een kartonnen doos bij mij in de kelder. Ongeveer vijf jaar geleden vroeg een sociale dienst uit de buurt mij om niet wat kleren kon missen. Tot mijn verrassing bestond er geen enkele dienst die zich richt op kinderen. Voor volwassenen was die er wel. En zo is de zaak aan het rollen gegaan. Al snel werd de kelder te klein en verhuisde ik de kleren naar een vrije kamer, vandaar naar een priveemagazijn en uiteindelijk zijn we hier in de Helmstraat terechtgekomen. Ondertussen hebben we ook het huis en een magazijn hiernaast opgekocht.»

Golfslengte

«We zijn inderdaad een heel bedrijf geworden. Er werken zo'n 75 vrijwilligers mee en we bereiken meer dan 2.000 gezinnen. Naast kleren voor kinderen tot zestien jaar en voor zwangere moeders, bedelen

we nu ook voedsel, allerlei benodigdheden voor pasgeboren kindjes, zoals wiegies, dekentjes, papflessen, en ook speelgoed.»

Veto: *Valt het menselijk contact van de beginjaren op deze manier niet wat weg?*

Verdickt: «Ja, dat is wel een beetje het gevaar, al heb ik het gevoel dat ik nog iedereen ken. We willen hieraan tegemoet komen, door in het nieuwe huis een kafeteria in te richten, waar de mensen een praatje kunnen slaan terwijl ze wachten, zodat ze zich gewoon wat meer thuis voelen. Velen hebben er behoefte aan om hun verhaal eens te kunnen vertellen. Bovendien staat men nu vaak tot op straat aan te schuiven, wat natuurlijk helemaal niet gezellig is in ons Belgische weer. De meeste mensen vinden het trouwens onprettig gezien te worden voor de deuren van Moeders voor Moeders. Dat men een beroep doet op Moeders voor Moeders is niet bepaald een statussymbool.»

Veto: *Jullie organisatie steunt enkel en alleen op vrijwilligers. Hoe komen zij hier terecht?*

Verdickt: «De meesten hebben gewoon ergens van ons gehoord en namen zelf het initiatief om naar hier te komen. Velen

schoten in actie na de reportage over Moeders voor Moeders op NV De Wereld. Wanneer een vrijwilliger zich aanmeldt, vindt eerst een gesprek plaats om na te gaan of we op dezelfde golflengte zitten. We hebben ook een soort reglement, waar alle vrijwilligers zich aan hebben te houden. In feite gaat het om heel eenvoudige dingen: sobere klederen, geen juwelen, niet roddelen. We stellen steeds voor om eerst eens een maand te komen proberen en maken dan langs beide kanten de balans.»

«Niet iedereen houdt het hier namelijk vol. We vragen toch wel een redelijk stevig engagement: minstens één namiddag per week moet je paraat staan. Op het moment zijn we met zo'n vijftien-zeventig vrijwilligers: zeventig vrouwen en vijf mannen van de meest uiteenlopende sociale achtergrond.»

Steunje

Veto: *Is het cliënteel erg veranderd in de loop der jaren?*

Verdickt: «In vergelijking met onze beginjaren doen nu veel meer nieuwe armen een beroep op Moeders voor Moeders. Mensen

die het altijd goed hebben gehad, maar door een faillissement, echtscheiding, ziekte of overlijden plotseling in een neerwaarte spiraal terecht kwamen en helemaal aan de grond kwamen te zitten. Onder deze nieuwe armen zitten bijzonder veel alleenstaande moeders. Vaak vrouwen die voor de kinderen en het huishouden zorgden en steunden op het inkomen van hun man. Als op een bepaald moment die man wegvalt, komt de vrouw zonder inkomen te zitten. Ze heeft geen werkervaring en blijft meestal wel verantwoordelijk voor de opvoeding van de kinderen. In zo'n situaties kan het snel bergafwaarts gaan.»

«Toch hebben we nog steeds heel wat generatie-armen onder onze klanten. Hun toekomst ziekt somber in. Sommige mensen pleiten ervoor her bestaansminimum op te trekken. Daar geloof ik niet in. De meeste generatie-armen zouden dat geld besteden aan dingen waar anderen op besparen. De armen die ooit anders hebben geweten daarentegen, hebben vooral een steuntje in de rug nodig om de moeilijkste periode door te komen en als aanzet om langzaam terug uit het slob te kruipen. Hun situatie is heel anders.»

Veto: *Zouden sommige mensen niet liever hebben dat men hen werkelijk helpt het heft weer in eigen handen te nemen en hun situatie te veranderen in plaats van aalmoezen te ontvangen? Bestendigt men de armoede niet door deze manier van werken?*

Verdickt: «Ik denk dat dit vrijwel onmogelijk is voor de generatie-armen. Zij kunnen gewoon niet met geld omgaan. Ik vrees dat aan hun situatie niet veel te veranderen is. Deze groep zal steeds blijven bestaan. Ik ben ervan overtuigd dat — als wij het zo lang volhouden — de kinderen van ons cliënteel van vandaag ook nog in de rij van Moeders voor Moeders zullen aanschuiven, en hun kinderen ook. Hooguit kunnen wij ervoor zorgen dat hun status wat verbetert. Er zijn wel initiatieven zoals budgetbeheer, maar dat laat ik aan het OCMW over. Men moet ergens een keuze maken.»

Schoolbenodigdheden

«Wij trachten er wel voor te zorgen dat onze hulp niet zomaar vanzelfsprekend wordt. Na een half jaar voor voeding en na een jaar voor kleding, moeten de klanten terug naar de sociale dienst die hen doorverwees. Deze zal dan uitmaken of onze hulp nog noodzakelijk is. De bedoeling is dat men na verloop van tijd wordt gedwongen nog eens stil te staan bij de situatie.»

Veto: *Gelooft u dat het aantal mensen dat nood heeft aan de hulp van organisaties zoals Moeders voor Moeders toeneemt?*

Verdickt: «Dat kan ik moeilijk uitmaken. Wij bieden alleen hulp aan ouders met kinderen en richten ons dus niet op alle hulpbehoevenden. Wel is het zeker zo dat het aantal mensen dat wij bereiken alsmat blijft toenemen. Elke week zijn er ongeveer twintig nieuwe gezinnen die zich inschrijven. Het is echter lang niet denkbeeldig dat

vervolg op p. 10

Studiekeuze en loopbaanontwikkeling bij vrouwen en mannen

Op woensdag 20 november organiseert de Interfakultaire Raad Vrouw-Man-Universiteit een studienamiddag met als titel 'Studiekeuze en loopbaanontwikkeling aan de universiteit. Anders bij vrouwen dan bij mannen?' Het organiseren van deze studienamiddag ligt in de lijn van de opdracht van de raad om aan de inzet van de universiteit inzake de problematiek van mannen en vrouwen in de samenleving concreet gestalte te geven.

In het verleden werden hier toe reeds verschillende sporen gevolgd, waaronder het uitwerken van een antropologische visie over de rol van mannen en vrouwen in onze samenleving en het doorlichten en evalueren van de universitaire reglementen en voorzieningen die een combinatie van gezin en ouderschap met een loopbaan aan de universiteit mogelijk maken. Het is dus niet voor het eerst dat de Raad de aandacht wil richten op aspecten van die problematiek die rechtstreeks op onze eigen Alma

Mater betrekking hebben.

Konkreet sluit een eerste onderzoek aan bij de vaststelling dat meisjes en jongens nog steeds in grote mate voor verschillende studierichtingen kiezen. Terwijl de voorkeur van jongens voornamelijk uitgaat naar zogenaamde 'harde' richtingen — exacte wetenschappen — blijken meisjes meer geïnteresseerd in 'zachte' richtingen — humane en biomedische wetenschappen. Omtrent de motivaties die tot deze keuzes leiden, tast men vooralsnog in het duister.

Het tweede onderzoek vertrekt van het gegeven dat, alhoewel er in de loop van de voorbije decennia steeds meer meisjes aan de universiteit kwamen studeren, er zeer weinig vrouwen doorstroomden naar het academisch korps. Ook in dit geval vragen deze vaststellingen allereerst om verklaringen, maar ook om adviezen om de situatie alsnog recht te kunnen trekken. Vooral de vraag of het hierbij gaat om structureel in-

gebouwde verantwoordelijkheden (beleid, organisatie, voorzieningen...) dan wel om bewuste, persoonlijke keuzes moet een groot aandachtspunt zijn.

Wie wil weten wat beide onderzoeksprojecten hebben opgeleverd, weet dus waar naartoe woensdagnamiddag. Niet alleen zullen de resultaten door deskundigen uiteen worden gezet, ook zullen vertegenwoordigers van de verschillende betrokken geledingen van de universiteit over de problematiek reflecteren. Ten slotte zal er gelegenheid zijn tot discussie.

(ak)

De studienamiddag gaat door in auditorium Zeger Van Hee, in De Valk, en start om 14.00 u. Het einde wordt voorzien rond 17.00 u. Voor meer inlichtingen of inschrijvingsformulieren kan je nog steeds terecht bij Sociale Raad ('s Meiersstraat 5) of op het Sekretariaat Vice-rectoren in de Hallen. Vragen naar mevrouw De Schuyteneer. Studenten krijgen deelname, koffie en deelnemersmap gratis, al de rest betaalt 200 frank.

Vrouwen verdienen beter

In dinsdag 26 november organiseert de werkgroep 'Vrouw-Man-Universiteit-Samenleving' van Sociale Raad een debat omtrent de vervrouwelijking van de kansarmoede. Een vrij ambitieus onderwerp, maar ook één dat tegenwoordig weer volop in de actualiteit staat. Meer en meer wordt er immers geopperd dat zoets als de vervrouwelijking van de kansarmoede gewoonweg niet bestaat. In elk geval lijken heel wat onderzoekers ervan overtuigd dat andere maatschappelijke kenmerken tegenwoordig veel meer gewicht leggen in de armoederisikoschaal.

Het armoedefenomeen binnen de verzorgingsstaat geniet al enige decennia de belangstelling van de media en van wetenschappelijk onderzoek. Diskussie houdt al jaren de aandacht van de beleidszorg gaande. In tegenstelling tot wat vaak verwacht wordt, is de omvang van het fenomeen de voorbije jaren echter niet toegenomen. Zowel in België als in Vlaanderen is het aantal arme huishoudens sinds de tweede helft van de jaren zeventig, respectievelijk van de jaren tachtig, niet meer gestegen. Bovendien leert internationaal vergelijkend onderzoek dat het aantal armen in België vrij laag is in vergelijking met dat in andere hoogontwikkelde welvaartsstaten zoals Frankrijk, Duitsland, de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk.

Toch kan moeilijk worden ontkennd dat de verschijningsvormen van armoede een verandering hebben ondergaan. Een vaststelling die in een groot aantal onderzoeken — zowel in België als elders in Europa — terugkomt, is dat het armoederisico voor vrouwen hoger is dan dat voor de gemiddelde bevolking. Tussen 1985 en 1992 was maar liefst zestig procent van de rechthebbenden op het bestaansminimum vrouwelijk. De helft van hen was jonger dan veertig en de meesten hadden geen beroepsskwalificatie of werkervaring. Zij genoten minder dan mannen van een vervangingsinkomen en waren ook minder vaak ingeschreven als werkzoekende. Naast het bestaansminimum kan het plaatselijk Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) ook een aanvullende steun toekennen. Uit steekproefonderzoek blijkt dat onder de personen die financieel worden gesteund, vrouwen globaal in de meerderheid zijn en oververtegenwoordigd vanaf de leeftijdscategorie van 31 tot 35 jaar. Eén op de vijf gesteunde huishoudens bestaat uit een alleenstaande moeder met ongehuvde kinderen.

Onderbetaald

In deze studies worden de oorzaken van de grotere bestaansonzekerheid van vrouwen onderzocht: in hun situatie blijven verschillende kenmerken te kumuleren. Een eerste domein is de werkgelegenheid. In 1994 was bijna zestig procent van de werkzoekenden vrouwelijk. Vijfenvijftig procent was langdurig werkzoekend. De werkloosheidsgraad van vrouwen bedroeg in december van dat jaar meer dan het dubbele van mannen. Ook de in 1991 gewijzigde werkloosheidsreglementering, waardoor al wie langer werkloos is dan de gemiddelde regionale werkloosheidsduur geschorst kan worden, heeft vooral vrouwen getroffen.

Vrouwen ondervinden op de arbeidsmarkt echter nog andere nadelen. Zij worden vaker dan mannen het slachtoffer van een teruglopende werkgelegenheid, werken vaker dan mannen in atipische (meestal onzekere en onregelmatige) arbeidsverhoudingen. Een maatregel die opnieuw de vrouwen het hardst getroffen heeft, is het afschaffen van de aanvullende werkloosheidsuitkering voor onvrijwillig deeltijds

werkenden. Vrouwen worden vaker dan mannen gekonfronteerd met het probleem om de arbeids- en gezinstaken met elkaar te combineren. Bovendien verdienen vrouwen gemiddeld een derde minder dan mannen. De grote concentratie van vrouwen in een beperkt aantal beroepen en sectoren heeft een duidelijke invloed op de loonschalen voor functies die hoofdzakelijk door vrouwen worden uitgeoefend. Deze omstandigheden leiden er vaak toe dat vrouwen zich niet volledig kunnen ontplooiën en zich bedreigd voelen.

Ook de diepgaande veranderingen in gezinstrukturen van de laatste jaren hebben verregaande gevolgen voor heel wat vrouwen. Gezinsontbinding blijkt voor vrouwen de belangrijkste oorzaak om bijstandafhankelijk te worden. Het wegvallen van de kostwinner in het gezin veroorzaakt dikwijls het wegglijden in de armoede. Maar liefst achttien procent van de vrouwen die een bestaansminimum vragen, vormen bovendien eenoudergezinnen. Het grote aantal alleenstaande moeders kan verklaard worden door het feit dat bij echtscheiding het hoedrecht over de kinderen meestal aan de vrouw wordt toegewezen. De problemen waarmee vrouwen in het algemeen te maken krijgen, zoals huisvesting en kinderopvang, wegen bij deze alleenstaande moeders vaak dubbel zwaar. Bovendien wordt door de aan hen toevertrouwde zorg voor de kinderen ook de herintreding op de arbeidsmarkt moeilijker.

Laaggeschoold

Ook op het gebied van onderwijs manifesteren zich serieuze problemen. De studiekeuze is immers nog steeds sterk geslachtsgebonden. Meisjes kiezen in het algemeen veeleer studierichtingen die aansluiten bij de uitvoerende en zorgende rol, die in onze maatschappij traditioneel aan vrouwen wordt toebedeeld. Deze studierichtingen bieden minder perspectieven op tewerkstelling dan de richtingen die traditioneel meer door jongens gekozen worden, zoals toegepaste wetenschappen, economie, informatika, ... De kans op tewerkstelling is echter het kleinste voor laaggeschoolden. Het opleidingsniveau heeft niet alleen een weerslag op de tewerkstellingskansen, maar ook op de hoogte van het arbeidsinkomen. Van de vrouwen die in 1994 in de bijstand zitten, heeft zeven op tien alleen lager onderwijs genoten.

Er zijn dus nog steeds heel wat 'achterstandskenners' die enkel of in sterkere mate voor vrouwen opgaan. Bovendien valt te vrezen dat de invloed van al deze factoren de eerstvolgende jaren erger zal worden. De werkgelegenheid is ongunstig, de openbare middelen zijn erg beperkt, de geografische verdeling van de sociale uitsluiting is vernippen en de gezinstrukturen bieden minder opvang dan in het verleden.

Ook hier blijkt dus maar weer eens dat, als de doelstelling van het sociaal beleid erin bestaat de mensen te helpen voor zichzelf te zorgen en zoveel mogelijk een nuttige rol in de samenleving te spelen, alleen vernieuwende combinaties van werk en verzorging kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van deze doelstelling voor kwetsbare mensen.

Strategie

Daarnaast kunnen we duidelijk stellen dat sociale integratie, en daarmee dan ook het opheffen van de armoede, sterk verbonden kan worden met het hebben van 'lonende' arbeid. Om de rechten en kansen van de vrouwen uit te bouwen, moet er een gekombineerd arbeidsmarkt- en sociaal beleid komen, dat aan de rol van de vrouwen in de samenleving en aan hun behoeften beantwoordt. De strategische doelstelling moet erin bestaan van gelijke rechten naar gelijke behandeling op de arbeids-

markt te evolueren via gelijke kansen in de samenleving. Daarbij moet beter gebruik te gemaakt worden van de ervaring en vaardigheden van de vrouwen ten voordele van de samenleving als geheel.

Eeninkomensgezinnen

Welke maatschappelijke kenmerken zijn dan vandaag bepalend voor de hoogte van het armoederisico? Een eerste tegenstelling is deze tussen één- en meerkinkomensgezinnen. Daar waar het meerverdienschap steeds meer de norm wordt en ervoor zorgt dat de bestaanszekerheid steeds beter gewaarborgd blijft bij werkloosheid, ziekte en hoge leeftijd, neemt de bestaanszekerheidspositie van ééninkomensgezinnen in aanzienlijke mate af, vooral wanneer dit enige inkomen een vervangingsuitkering is.

Nauw hiermee verbonden is de tegenstelling tussen hoog- en laaggeschoolden. Precies bij laaggeschoolden vindt een concentratie plaats van sociale risico's en van eenverdienschap, zodat de armoederisico's van hoog- en laaggeschoolden steeds meer uit elkaar lopen. Opmerkelijk hierbij is dat, hoewel het opleidingsniveau van de bevolking de voorbije vijftien jaar sterk is gestegen, kinderen uit achtergestelde milieus nog steeds minder kansen hebben om de hogere onderwijsniveau's te bereiken.

Op dit moment zou de socio-economische kloof tussen de laag- en de hooggeschoolden belangrijker zijn dan om het even welke van de traditionele maatschappelijke breuklijnen, weze het deze tussen mannen en vrouwen of deze tussen werkenden en werklozen. De gestaag voortschrijdende marginalisering van de laaggeschoolden zal de belangrijkste sociale kwestie van het komende decennium

worden. Ze erodeert immers het wezen van de welvaartsstaat en ze vreet aan de basiskondities voor een geïntegreerde en solidaire samenleving.

Kwetsbaar

Toch mag ook hier niet uit het oog verloren worden dat een groot deel van de ééninkomensgezinnen een vrouwelijk gezinshoofd heeft. Bovendien blijken op dit ogenblik nog steeds heel wat vrouwen een achterstand te hebben met betrekking tot scholingsniveau. Zelfs indien men het aksept verlegt, blijven vrouwen dus een kwetsbare groep. Het uitwerken van maatregelen die hieraan verhelpen moet dan ook blijvend worden gestimuleerd. Betere combinatie-mogelijkheden van gezin en beroep, en zowel horizontale als verticale desegregatie van arbeid, een betere participatie van vrouwen aan de besluitvorming, ... het zijn allemaal domeinen waarop nog heel wat plaats is voor nieuwe, concrete maatregelen. Ook nieuwe kollektieve maatregelen om een adequaat antwoord te bieden op de groeiende structurele onvermogen van de laaggeschoolden om zelfstandig hun bestaanszekerheid te verzekeren, zijn nodig. Hoewel het proportionele aandeel van de armoede dat vrouwen voor hun rekening nemen nog steeds te groot is, is armoede een dynamisch iets. Langzame verschuivingen in het fenomeen niet opmerken zou wel eens nefast kunnen zijn voor de groepen die daarvan als eerste slachtoffer zullen zijn, vrouwelijk of niet.

Anja Kovacs

Het debat over de vervrouwelijking van de armoede vindt plaats in MSI 00.14 op dinsdag 26 november om 20.00 u en de toegang is gratis. Sprekers zijn Vera Dua (Agalev), Sandra Rosvelds (Studiedienst ACV), Mieke Van Haegendoren (voorzister Nederlandstalige Nationale Vrouwenraad), Monique Verdickt (stichtster en voorzister van Moeders voor Moeders), Trees Verleyen (een van de auteurs van 'Armoede is vrouwelijk'). Moderator is Linda De Win (BRTN).

Zonder woorden.

(foto archief)

Gluurders aller landen, verenigt u

Atom Egoyan heeft iets met voyeurisme, zoveel is duidelijk. Als we zijn filmografie overlopen, duikt het thema steeds weer op. Als rode draad gebruikt Egoyan dan weer het uiteenvallen van het traditionele gezinsleven of, meer algemeen, de vervreemding van de samenleving in het videotijdperk. In zijn voorgaande films 'Next of Kin', 'Family Viewing' en 'Speaking Parts', maar ook in 'The Adjuster' uit 1991 komt deze problematiek duidelijk naar voren. Terwijl hij in zijn vroege langspeelfilms jongleerde met video- en filmbeelden laat hij dat in 'The Adjuster' achterwege. De film is akkurat in widescreenformaat in beeld gebracht. Dat belet Egoyan echter niet om ook hier weer enkele geobsedeerde en perverse karakters uit te tekenen.

De Canadese cineast Atom Egoyan mag dan wel een zwak hebben voor pornografie, veel krijg je er niet van te zien in zijn films. Hij suggereert liever. Meestal hoor je het gekreun en gehijg of screen. Het effect wordt daardoor verhoogd. Het prikkelt onze nieuwsgierigheid. En zo heeft de film ons waar hij ons wil hebben. Het verwijt

aan zijn adres dat hij geen realistische personages scheidt, is juist waar Egoyans films om draaien. Pornografie en homevideo's zijn een konstante bij deze Canadese cineast. Videoparaatuur wordt tot seksspeelgoed getransformeerd.

Atom Egoyan, geboren in Cairo in 1960 als zoon van Armeense ouders, groeide op in Canada. Daar begon hij met filmen aan de Universiteit van Toronto. Vanaf zijn eerste langspeelfilm 'Next of Kin' (1985) tot 'Exotica' (1995) duiken steeds weer dezelfde konstanten op. Daarbij voert Egoyan een stel geobsedeerde, neurotische en zelfs perverse personages op. Het zijn meestal psychologisch gehavende karakters die de mikrokosmos van Egoyan bevolken. Ze zijn afwisselend boosdoener en slachtoffer. Oorsprong van alle kwaad is echter onze moderne samenleving: een samenleving die bezeten is door een maniakale afbeeldingsdrang in alle mogelijke vormen. Egoyan toont ons die bezetenheid door in zijn films televisie- en homevideobeelden in te lassen of door ernaar te verwijzen. In 'The Adjuster' blijft het bij verwijzingen naar deze media. De televisie- en videobeelden zijn onnipresent, maar we krijgen ze nooit in konkret te zien. Een gegeven dat een film over voyeurisme dan ook mooi weet uit te buiten. De toeschouwer-voyeur blijft op zijn honger zitten.

Engels

The Adjuster' is gebaseerd op een persoonlijke ervaring van Atom Egoyan. Op oudejaarsavond 1989 brandde zijn ouderlijke huis volledig af. Egoyan raakte gefascineerd door de schade-expert — in het Engels 'adjuster' — die de schade moest komen schatten voor de verzekering. Wat Egoyan intrigeerde, was hoe deze man door hun verloren gegane bezittingen te schat-

ten, sommigen die in dringende nood zaten, hebben we natuurlijk wel verder geholpen.»

Veto: Jullie vangen deze mensen op die door de mazen van het net dreigen te vallen in onze maatschappij. Waar blijft de overheid in heel deze kwestie?

Verdickt: Ik wil erop drukken dat Moeders voor Moeders in feite niet nodig zou mogen zijn. Wat wij hier doen is eigenlijk een functie van de overheid. Kind en Gezin en het OCMW hebben in theorie een gelijkwaardige taak, maar deze organen werken zo log dat werkelijke hulp soms veel te laat geboden wordt. De procedures en het papierenwerk zijn gewoon te omslachtig. Ik

moest uitmaken welke levensstijl de Egoyans erop nahielden. De gedachte echter dat zo een man eens een slecht humeur kan hebben, of, erger nog, zijn eigen leven niet meer juist weet in te schatten, lag aan de grondslag van 'The Adjuster'.

Noah Renders is de schade-expert in de film. Hij leeft samen met Hera, diens zus Seta en hun zoon Simon. Naast zijn functie als schade-expert houdt Noah zich ook bezig met het regelen van overnachtingen voor de gedupeerden. Al zijn klanten laat hij in hetzelfde motel overnachten. Dit is slechts gedeeltelijk geïnspireerd uit mededelingen. Noah wil onmisbaar zijn voor zijn klanten. Hij brengt ze regelmatig bezoeken, praat ze naar de mond, bladert door hun familie-albums op zoek naar bewijsmateriaal om de schadeclaim te staven. Om het geleden verlies zo gezegd te verzachten, verleedt hij zijn klanten. Zowel mannen als vrouwen.

Intrek

Hera bekleedt op haar beurt ook een functie waarbij het schatten en het waarden en oen rol spelen. Zij is filmcensor. Haar taak is het om pornofilms te kwoteren. Om haar geïmmigreerde Armeense zus te pleziëren, neemt ze de sappigste seksscenes stiekem met een videocamera op.

Op de metro ontmoet Hera Bubba en Mimi. Deze vormen een rijk en seksbezeten koppel. Ze esceneren op de meest vreemde plaatsen seksspelletjes waarin Mimi de hoofdrol vertolkt. Als Bubba een bezoek brengt aan Noah en Hera, vraagt Bubba de toestemming om hun huis als lokatie te mogen gebruiken voor een filmpopname. Noah en de rest gaan in op het voorstel en ze nemen hun intrek in het motel dat Noah steeds aan zijn klanten aanbeveelt. Zo komt Noah in dezelfde positie van zijn klanten

ken gevallen waar een moeder een aanvraag deed voor een wiegje en het wiegje pas ter beschikking was als het kind al lang kon lopen. Dit is natuurlijk onzin, wat wij te bieden hebben is directe hulp. Het is belangrijk dat de overheid deze geluiden hoort. We zijn nu voor het eerst een persmededeling aan het organiseren, dat in de nabije toekomst zal plaatsvinden.»

Veto: Hoe ziet u Moeders voor Moeders in de toekomst?

Verdickt: (lacht) Dat weet ik niet hoor. Ik had nooit gedacht dat het de omvang van vandaag zou aannemen. We zien wel. Er staan in ieder geval wel weer wat plannen op stapel. Een speelhoekje voor de kinde-

terecht. Zijn lot ligt in de handen van Bubba.

Doorheen heel de film wordt niet echt duidelijk welke relatie de personages met elkaar onderhouden. Zoals in de meeste van zijn films stuurt Egoyan aan op een katarsis bij zijn personages. Op het einde van de film komen de personages tot inkeer. Egoyan stelt stelde in een interview dat hij zijn karakters als het ware een therapie laat ondergaan gedurende de film. Een therapie die ook gevaren in zich draagt en die pas op het einde inzichtelijk wordt. Maar ook de toeschouwer is pas op het einde van de film bekwaam om het geheel te vatten. De manier waarop Egoyan de film heeft gemonteerd, is daar grotendeels de oorzaak van. Steeds als een bepaalde scene zijn klimax bereikt, wordt die bruusk onderbroken door een volgende scene. Het irriteert want het onderbreekt de narratieve handeling? Tegelijkertijd is het echter een middel om de toeschouwer bewust te maken van zijn voyeuristische ingesteldheid.

Alle personages lijken iets te maken te hebben met film. Hera als filmcensor, Bubba als regisseur van sekshomevideo's, Seta als wellustige voyeuruse van pornovideo's. Enkel Noah lijkt uit de rij te dansen. Maar toch ook niet helemaal. Als een regisseur rent hij van het een naar het ander om alles gladjes te laten verlopen. Hij tracht alles onder zijn controle te krijgen. Al zijn verleidingspogingen zijn tot in de puntjes voorbereid om succes op te leveren. Hij manipuleert zijn klanten als marionetten. Het enige waar hij op uit is, is zijn eigen bevrediging. Maar daar zijn alle personages in de film op uit. Zelfs de toeschouwer eist bevrediging van zijn kijksult. Maar die wordt voortdurend op de proef gesteld. Juist daarom is dit een tipische Egoyan-vehikel. Alhoewel alles zeer 'clean' gefilmd is, in tegenstelling tot zijn vroegere werk, weet Egoyan ons toch te prikkelen. Dus: laat de gluurder in u los en gaat dat zien.

Bart Mollie

'The Adjuster' van Atom Egoyan, maandag 25 november om 22.30 u in het Stuc, 100/150 frank.

ren, een ruimte waar we ook de ouders een warme maaltijd kunnen aanbieden, een kaleria, een kapsalon... Ze hebben me ook al gevraagd of ik geen gelijkaardig initiatief kan starten in Brussel of een andere stad, maar daar zijn we voorlopig nog niet aan toe. Eerst ervoor zorgen dat het hier goed loopt.»

Griet Vandersyven

Anja Kovacs

Monique Verdickt neemt deel aan het debat "Vrouwelijkejning van kansarmoede" dat georganiseerd wordt door de werkgroep Vrouw-Man-Universiteit-samenleving van Sociale Raad. Het debat gaat door op dinsdag 26 november om 20.00 u in het MSI 00.14.

Niets meer kunnen neuspeuteren volstaat niet

Wat is armoede? Over deze vraag vloede al heel wat inkt. Armoede is een zeer complex probleem, en naarmate de gelege klemtonen zal het begrip inhoudelijk dan ook verschillend worden ingevuld. Toch komen vier karakteristieken in de literatuur regelmatig terug. Daar we ervan overtuigd zijn dat u met een minder volledig beeld geen genoeg zou nemen, geven we ze even weer.

Ten eerste is armoede in onze kontreien heden ten dage relatief. Sinds de opkomst van de welvaartsmaatschappij betekent armoede dat men achterblijft op de gemiddelde mogelijkheden van een bepaald land of een bepaalde bevolking, op een bepaald ogenblik. Het 'levensnodzakelijke' heeft niet alleen meer betrekking op wat nodig is om in leven te blijven, maar ook op wat het leven een beetje 'menselijk' maakt.

Aan een dergelijke relatieve benadering kleefde echter wel een gevaar. Het armoedebegrip dreigt immers zodanig verrijkt te worden dat men veeleer over inkomensongelijkheid gaat spreken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er nogal

uiteenlopende cijfers bestaan omtrent het aantal armen in ons land. De EG-norm besloeg in 1988 5,7 procent van de Belgische bevolking, de nog strengere wettelijke norm minder dan de helft, namelijk 2,6 procent.

Daarnaast is armoede ook multidimensioneel. De kern ervan wordt gevormd door een gebrek aan inkomens, maar in feite gaat het om een breder netwerk van achterstellingen, dat zich uitstrekt over de meest uiteenlopende domeinen, zoals welvaart en welzijn, gelijkberechtiging en gelijke kansen op ontplooiing, burgerrechtelijke medezeggenschap en participatie. Naast inkomens en consumptie worden bij de definitie van armoede dus alle mogelijke aspecten van het burgerschap in rekening gebracht.

Ten derde is armoede structureel. Armoede komt in belangrijke mate voort uit de sociale, economische en culturele ordening van de samenleving zelf. Het is een vrij permanente en gestructureerde situatie. Uit zijn armoede kan de arme zich moeilijk of niet losmaken. Op besiddende ogenblikken is er immers geen sprake van keuze, daar de ongunstige omstandigheden en sociale structuren weinig of geen kans bieden

op alternatieven.

Kenmerkend voor de verzorgingsstaat is net dat het sociaal beleid er tot op vandaag niet is in geslaagd om die bestaande ongelijkheden, niet alleen inzake directe inkomens, maar ook inzake de voordelen van de collectieve sektor te doorbreken. De sociale verschillen die aan de basis liggen van de ongelijke markt-economische verdeling, werken ook nog door in de verdeling van de sociale goederen.

Ten slotte is armoede nog gradueel. De kans om maatschappelijk 'uit de boot te vallen' is inderdaad sterk ongelijk bepaald. Gaat men de kans na om maatschappelijk weer overeind te komen, dan blijkt dat de bestaande sociaaleconomische differentiatie een nog veel belangrijker rol gaat spelen. Een belangrijk detail hierbij is dat chronisch armen maar een kleine fractie uitmaken van degenen die op een bepaald ogenblik in de armoede terecht komen, maar dat ze een belangrijke fractie vormen binnen de totale armoedepopulatie. In heel wat gevallen is armoede dan ook inderdaad erfelijk.

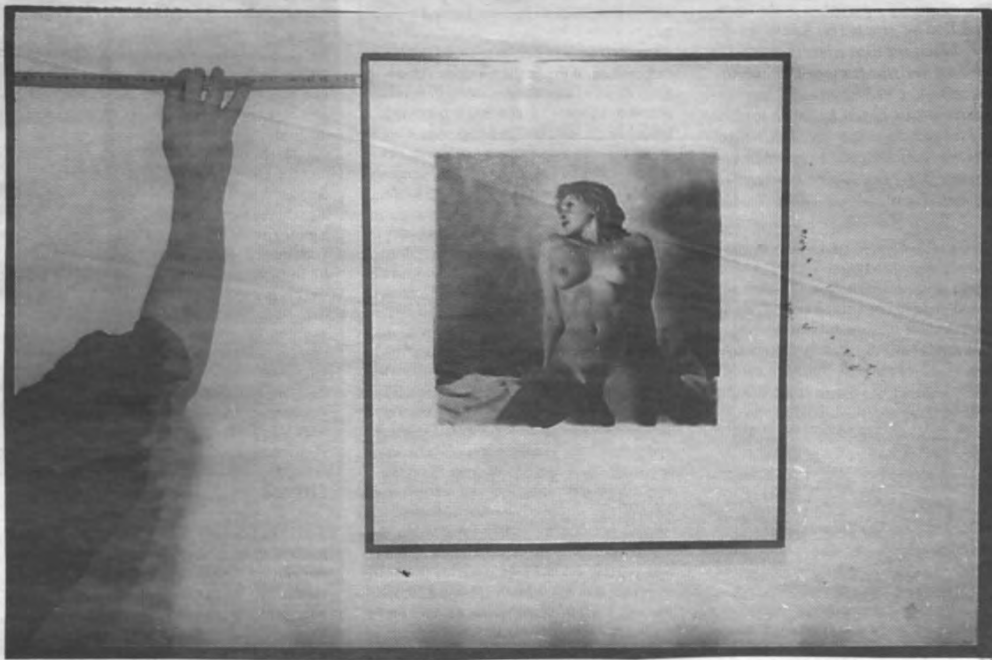
(ak)

"Ge moet ook nen boer en ne scheet kunnen laten"

en balans opmaken van wat er het laatste decennium in België is gebeurd rond het lichaam in de fotografie, en aantonen dat het lichaamsthema nog steeds het beginpunt is van uitermate boeiend creatief werk. Dat zijn de doelstellingen van *Fotografie Leuven 1996*, het samenwerkingsverband tussen het Instituut voor Culturele Studies, de Kunstakademie De Lei, het Cultureel Centrum Leuven en het Lichtend Salon van vzw De Kunstbank en Stuc.

Mede-organisator Bart Keppens van vzw De Kunstbank geeft uitleg bij het project: "De hoofdbrok is het symposium op 30 november, waar schrijvers en kunsthistorici samen zullen komen om vanuit hun achtergrond iets over lichaam en lichamelijkheid in de fotografie te komen vertellen. In de lijn daarvan worden in november een aantal activiteiten georganiseerd. Het is een hele verwezenlijking dat we de krachten hebben kunnen bundelen om dit alles op poten te zetten. Het thema van het lichaam hebben we gekozen omdat het zo ruim is en verschillende mogelijkheden toelaat."

Eén van de onderdelen, de thematentoonstelling, waar een selectie uit het werk van hedendaagse Belgische fotografen bijeengebracht werd, is momenteel te zien in het Cultureel Centrum. Naast het degelijke maar niet bijzonder vernieuwende werk van Malou Swinnen en Dirk Braekman, de gevestigde top, enkele intrigerende portretten van Jacques Sonck en een origineel zelfportret van de jonge Frédérique Debras, is er echter niet veel te zien van wat door de organisatoren betiteld wordt als "het uitermate boeiende creatieve werk van het laatste decennium." "Interessant, maar beperkt" staat terecht in het gastenboek te lezen, en de vraag naar het aangekondigde

iets meer naar rechts, graag.

(foto Hans Seeuws)

werk van de-toch wel wat meer vernieuwende Daniel Brunemer hing in de lucht.

Het ging om vier 'dames met opengespreide benen' die "na rijpe overweging niet weerhouden konden worden omwille van het schokkende karakter van deze werken." In het verzoek tot verwijdering van het werk uit het Cultureel Centrum staat te lezen dat "de beslissing de werken niet ten toon te stellen gerechtvaardigd (is) in het

licht van het actuele tijds klimaat en de geldende normen in Leuven."

Bart Keppens: "Ja, heel die zaak, dat is spijtig, temeer omdat de kunstenaar Didier Couck zijn werken uit solidariteit ook heeft teruggetrokken. Ook al is het maar een gelegenheidstentoonstelling, en heeft ze geenszins de bedoeling een alomvattend overzicht te geven, toch is er nu een belangrijk deel weggefallen, en geeft dat wel een vertekend beeld van het oorspronkelijke opzet." Waarom dames met opengespreide benen in een stad als Charleroi wel kunnen en waar de 'geldende normen in Leuven' dan wel vandaan komen blijft een raadsel.

De tweede tentoonstelling in de kunstakademie De Lei, toont het werk van (oud)studenten die rond lichaam en lichamelijkheid gewerkt hebben. Een nogal brave klassieke uitwerking met veel mooi vrouwelijk naakt is het geworden, waar het wel aangenaam rondslenteren is. Het publiek bestaat voornamelijk uit oudere heren en opgeschoten pubers.

Een student aan de akademie: "Ja kijk, als er rond een thema als 'het lichaam' moet worden gewerkt ligt dat voor de hand. Trouwens, op de helft van wat hier hangt zie je hetzelfde model, we hebben er hier namelijk maar één. Misschien is het wel een beetje te braaf. Over fotografie wordt veel te serieus gedaan. Een beetje

humor moet ook kunnen. Ge moet ook nen boer en ne scheet kunnen laten."

En al zijn die spijtig genoeg niet op een foto te vatten, toch is deze tentoonstelling wel de moeite. Er hangen enkele werken van mensen die dieper op het thema zijn ingegaan, en met eerlijke portretten of een originele benadering voor de dag komen. Of, anders gezegd, als je wil weten hoe een omlaaggevallen engel of iets als 'what if the final point is reincarnation' er op de foto uitziet, dan moet je zelf maar eens gaan kijken.

Rut Reynaerts

Hetzelfde geldt voor het Symposium rond lichaam en lichamelijkheid in de Faculteit Letteren, op zaterdag 30 november om 9.30 u. en de performance van Jérôme Bel in het Stuc, ook op 30 november, om 20.30 u. De thematentoonstelling rond Lichaam en Lichamelijkheid in het Cultureel Centrum loopt nog tot 30 november, met op woensdag 20 november een lezing van Dirk van Bastelaere over het gefotografeerde en het gefotografeerbare lichaam, en op 27 november Jo Valvекens over de geschiedenis van het lichaam in de fotografie. Telkens om 20.30 u. De tentoonstelling van de Kunstakademie loopt nog tot 4 december. De toegang tot de tentoonstellingen is gratis, voor andere activiteiten betaal je studententickets. Info is te vinden bij het Lichtend Salon, op 23.31.23.

berichten

Ithaka

Op 6 maart vindt alweer de vijfde editie van Ithaka plaats, het jaarlijkse en eendaagse project rond hedendaagse kunst van de Kultuurraad der Leuvense Studenten. Om die vijfde verjaardag een beetje luister bij te zetten, beloven de Kurakkers een verrassende en vernieuwende aanpak. Maar één ding is alvast hetzelfde gebleven: men heeft u nodig. Krijgt u ook die onweerstaanbare neiging om musea in brand te steken als men het woordje 'kunst' uitspreekt of om middels een multidisciplinaire installatie de reflectie over de lichamelijkheid van de materie in gang te brengen, dan kan de Jasper Johns in u de Francis Bacon in u ont-

moeten in uw zelf gekreëerd studentenproject. Ook dit jaar vormen de eigen projecten van studenten immers een essentieel deel van de expositie. Maar dan moet je er wel nu al bij zijn. Je hoort er alles over op de legendarische Ithakavergaderingen, elke woensdagavond (21.00 u.) op de eerste verdieping van het Stuc. Als je net je twee polsen gebroken hebt en het schilderen met mond en tenen nog niet echt wil lukken, en je toch achter de schermen aan de organisatie van Ithaka wil meedoen ben je daar trouwens ook welkom. Vergeet je drankprobleem niet mee te brengen. Meer info bij Katrin van Kura op het Stuc, tel: 23.67.73.

CHAOS

café pool snooker

in het hartje van Leuven
op je weg naar de Oude Markt

Zeelstraat 1 (boven Lunapark)
Tel.: 016/23.33.18
open 7 op 7 van 11.00 tot 02.00 uur
zat. en zon. van 15.00 tot 02.00 uur

advertentie

Restaurant
Het Koraalrif
(vroeger Blauwputois)

Studenten opgelet!

Gedurende de wintermaanden voeren wij een promotie
en bieden per 2 studenten
1 volledige warme dagschotel gratis:
soep
vlees of vis
dessert

op vertoon van studentenkaart
geldig alle weekdagen 's middags en 's avonds

Tiensevest 10, 3000 Leuven, ☎ 016/22.31.52

advertentie

IJdelheid in de mens

Iog tot 30 november is de Turnhoutse groep The Sands op de baan om hun nieuwe mini-CD '...and other true stories...' in de kijker te zetten. Het konsert afgelopen donderdag in Leuven kaderde binnen deze lakenschalige toernee. Doc's Bar, de fakbar van Medica, werd voor die gelegenheid tot een kleine konsertzaal omgevormd.

In het voorprogramma stonden de Rock Rally-finalisten Tom Helsen en Sheffield Wednesday. De zaal bleek iets te klein, maar dat hadden de organisatoren ook verwacht, aangezien zij de toegang tot het optreden bewust gratis hadden gehouden. Toen omstreeks 21.30 u het eerste optreden eindelijk begon en de zaal langzaam was volgestroomd, vond men het dan ook opportuun om de deuren te sluiten. Geïnteresseerden konden echter nog altijd het spektakel volgen op een speciaal daarvoor geplaatst videoscherm in de kleine zaal achteraan.

Als eerste die avond maakte de twintigjarige Tom Helsen zijn opwachting. Een man met een gitaar en een paar ijzersterke songs. Meteen bij de eerste klanken leek er iets in het publiek te smelten. Naast de gitaarsongs waren er ook een aantal nummers die de zanger op piano begeleidde. Een enkel nummer had hij nog geen naam gegeven, het andere was nog niet volledig afgewerkt, maar geen kat die daar om maalde. Je moest ook al een krentenkaker zijn om de echt zwakke songs uit het repertoire te halen.

Reklame

Vooraf het nummer 'Her vacation' klonk erg fraai en het was dan ook jammer dat de zanger precies in dit nummer had af te rekenen met technische problemen. De toeschouwers reageerden niet onmiddellijk entoesiast, maar er was wel een enorme waardering voor het klankenspel, dat de zanger als geen ander wist te beheersen. Achteraf vroegen wij hem hoe belangrijk deze toernee voor hem was.

Tom Helsen: «Voor mij komt deze toernee heel goed uit, omdat dit ook het tijdstip is waarop mijn single uitkomt. Er wordt natuurlijk ook wat reclame en geld aan besteed. Reclame is momenteel alles. De muziek staat natuurlijk nog altijd op de eerste plaats, maar de rest is aardig meegenomen. Je kan pas op een aangename manier muziek maken, als je kunt leven van de muziek.»

Veto: Vorige week werden de MTV Music Awards uitgereikt. Nick Cave had daarvoor aanvankelijk vriendelijk bedankt met de lakonieke mededeling dat muziek niet kan ondergebracht worden in een competitie. Jijzelf hebt meegedaan

aan de Rock Rally. In hoeverre kun je hier inkomen?

Tom Helsen: «Ik heb daar alles aan te danken. Het is min of meer noodzakelijk dat de Rock Rally in een competitievorm wordt gegoten. Er waren 600 à 700 inzendingen geloof ik, en uiteindelijk hangt alles af van de smaak van zes of zeven juryleden. Het is wel jammer dat het zo moet gaan, maar ik zie geen andere mogelijkheid. Door de Rock Rally krijg je een enorme naambekendheid. Voor de winnaar staan altijd minstens drie of vier platenfirma's te trappelen. De overigen moeten zichzelf maar behelpen.»

Single

Veto: Wat verwacht je van de single?

Helsen: «Het enige wat momenteel telt is de full-CD waaraan ik een jaar ga werken. Deze single is er in de eerste plaats gekomen opdat mijn naam bekend zou blijven. Anders zouden de mensen die niet in de muziekindustrie zitten mij na een jaar vergeten zijn. Van de single zelf verwacht ik heel weinig. We zien wel wat het wordt. Nu wordt het wel vaak gedraaid, maar dat wil niks zeggen. En eigenlijk is succes ook niet zo belangrijk. Maar het helpt je natuurlijk wel. Als je jezelf een doel voor ogen hebt geplaatst, moet je bepaalde dingen doen die je niet wil doen. Je moet dan bepaalde principes laten varen, maar in wezen komt dit de muziek alleen maar ten goede.»

Later op de avond brachten The Sands een kompakte en gave set, waarin vooral de nummers van de nieuwe CD aan bod kwamen. De goede songs werden netjes aan elkaar gebreid: het bloedmooie 'All-right', het Buffalo Tom-achtige 'Sky is blue' en andere bekende deuntjes zoals 'Candy', 'Sometimes' en 'The Season Song'. Het publiek kon deze gespleide muziek best wel pruimen, en riep de groep na het optreden dan ook tweemaal terug op het podium. Het was pas tijdens deze bisnummers dat de groep zich liet verleiden tot het spelen van het alom gekende 'April and June'. De ijdelheid in de mens prevaleert, zoals de groep later zelf zou verklaren. Na het optreden hadden wij namelijk een gesprek met The Sands.

Verleden

Veto: De mini-CD werd geproduceerd door Bill Janovitz van Buffalo Tom. Heeft hij iets veranderd of bijgebracht aan de muziek?

The Sands: «Wat de muziek betreft niet veel, zeker structureel niet. Hij had één suggestie om de vorm van een bepaald nummer te veranderen, maar we zijn daar niet op ingegaan. Op zich moet je je van de samenwerking niet te veel voorstellen. We zijn naar Amerika gegaan omdat het wel aantrekkelijk klonk, en omdat we de meeste

Nieuw: het futuristische drumstel.

(foto Tom Michiels)

groepen die in de studio's van Boston gewerkt hebben wel goed vinden.»

Veto: Hoe komt het dat jullie op deze toernee gekozen hebben voor een samenwerking met Tom Helsen en Sheffield Wednesday?

The Sands: «We hebben in het verleden al eens samengewerkt met Sheffield Wednesday. We komen uit dezelfde regio: wij uit Turnhout, zij uit Retie. Luc die onze boeking doet, doet die ook voor Sheffield Wednesday. Tom Helsen kenden we hiervoor niet. Slechts één iemand van ons had hem in de finale van de Rock Rally gezien en hij vond dat Tom wel een paar fijne songs had.»

Regio

Veto: Momenteel is er een ware stormloop voor Belgische groepen, met op de voorgrond dEUS, maar ook Hoover, Evil Superstars, Moondog jr., K's Choice liggen goed in de buitenlandse markt. In hoeverre profiteren jullie van deze buitenlandse aandacht, of werkt het eerder nadelig?

The Sands: «(nadenkend) Het is nadelig voor de platenverkoop, maar goed voor de sfeer. Het feit dat er goede groepen in de buurt zijn, werkt stimulerend. We zijn zeker niet afgunstig op het succes dat andere Belgische groepen nu te beurt valt.»

Veto: Is het frustrerend om steeds vastgepind te blijven op het nummer 'April and June'? Ook vanavond vroeg het publiek nadrukkelijk naar dit nummer.

The Sands: «Deze vraag slaat de nagel op de kop. Nu was het al heel lang geleden dat we het nog gespeeld hadden. Als je het niet elke dag moet spelen, valt het nog wel mee. Het is wel een triestig gevoel dat er vandaag nog mensen naar onze optredens komen kijken en alleen maar dit nummer kennen. Aan de andere kant is het beter één zo'n nummer te hebben dan helemaal geen. We zijn er wel fier op, maar we hebben geen zin om het elke dag te spelen.»

Veto: En nu?

The Sands: «We hebben nu materiaal op-

genomen met de bedoeling er een mini-CD uit te persen, maar de mensen beschouwen dit als een volwaardige CD. In maart zou er een nieuwe CD moeten worden uitgebracht. Momenteel zijn we fulltime met muziek bezig. Soms wordt het een sleur, maar toch valt muziek maken op zich best wel mee. Een aantal dingen die er omheen gegeven zijn, komen me echt wel de keel uit. Het soundchecken bijvoorbeeld, of het wachten. Het is zeer verleidelijk om muziek als een hobby te zien omdat je dan geen verplichtingen hebt.»

Kurt Wouters
Benny Debruyne

EEN BAARD

EEN SNOR

"Ik mis je elke dag, een beetje meer."

(foto Tom Michiels)

“Het boek is toch altijd slimmer dan de schrijver”

In de Nederlandse A.F.Th. van der Heijden zou je rustig een veel-schrijver kunnen noemen. Zijn oeuvre vult met gemak een ruime boekenplank — indien niet door het aantal, dan toch door het respectabele volume van de twaalf boeken — en wordt nog geregeld uitgebreid. Onlangs publiceerde Querido alweer een nieuw deel van de romancyclus waar de schrijver al vele jaren mee bezig is. Van der Heijden kondigde aan dat hij naar aanleiding hiervan een jaar vrijaf zal nemen. Eerst trekt hij echter nog een paar weken door het Vlaamse land om in het kader van de reeks 'Geletterde Mensen' voor te lezen uit eigen werk.

Van der Heijden was begin dertig toen hij begon te werken aan het boek dat alle andere boeken overbodig moest maken. Het zou als titel 'De tandeloze tijd' krijgen, en de ambitieuze schrijver hoopte het in een paar maanden af te werken. In 1983 werd het eerste deel, 'Vallende ouders', gepubliceerd. Twee jaar later kwam er een tweede deel uit, dat op wonderbaarlijke wijze werd gevolgd door het vierde. Nu, dertien jaar na het eerste, is het derde deel net uitgebracht. Dat beslaat trouwens twee boekdelen. Deel vijf zou al in voorbereiding zijn, en is naar verluidt het sluitstuk van de cyclus, maar dat weet je bij van der Heijden nooit zeker. De schrijver is ondertussen vijfenveertig, en na zeven delen en ruim drieduizend bladzijden 'Tandeloze tijd' het schrijven blijkaar nog steeds niet moe. Of is het boek misschien met de schrijver op de loop gegaan? Van der Heijden: «Ja en nee. Je moet altijd zorgen dat het boek de vrijheid heeft om er met de man op de bok vandoor te gaan. Maar die man houdt, ook als het paard op hol slaat, de leidsels stevig in handen. Ik heb het boek zeker de vrijheid gegeven om uit te drijven. Het boek is altijd slimmer dan de schrijver. Toen op een bepaald moment bleek dat het geen boek in één band zou worden, heb ik maar gezegd dat ik een trilogie aan het schrijven was. Toen drie boeken, een proloog en een epi-log nog niet genoeg waren, ben ik opgehouden het woord trilogie te gebruiken. Nu spreek ik voor alle zekerheid over een cyclus. Zo kan ik nog alle kanten op.»

Tredmolen

De lezer maakt doorheen de romancyclus van dichtbij de op-, maar vooral de ondergang mee van hoofdpersoneage Albert Egberts. De boeken verhalen over de jeugd, ouders, kriminële activiteiten, heroïneverslaving en vooral de allesoverwoekerende onmacht en bewegingsloosheid van deze tragische hoofdfiguur. Die onmacht lijkt wel het basismotief van de boeken. Van der Heijden: «Albert Egberts is inderdaad van in het begin ekstrem geneigd tot bewegingsloosheid en stilstand. Maar zo iemand kent ook de walging om dat gebrek aan beweging in zijn leven, en zal uit alle macht proberen ervan los te komen. Hij kiest echter steeds de doodlopende straat, en de bewegingen die alleen maar naar nog meer stilstand leiden. Zo komt hij op een zeker moment ook terecht in zijn heroïneverslaving. Zo'n verslaving lijkt heel wat kwa beweging en werveling in je leven, maar in feite is het een tredmolen. Elke dag moet de sirkel opnieuw rondgemaakt worden: je moet de straat op, je moet skoren. De verslaafde Albert Egberts is een rat in een tredmolen: het lijkt wel beweging, het ratel ook, maar in feite blijft hij ter plaatse trappelen.» Maar Egberts is niet alleen verslaafd aan heroïne. Na de genezing van zijn impotentie komt hij in een ander uiterste terecht, en geeft hij zich over aan een overvloed van bandeloze seksuele uitspattingen

en orgieën die duidelijk dateren uit het pre-aïdijstijperk. Toch valt ook hier weer het gebrek aan vreugde en genot op, dat het hoofdpersoneage het hele boek door kenmerkt. Van der Heijden: «Daarom is die impotentiegeschiedenis precies een metafoor voor het hele boek, voor het personeage van Albert Egberts, die los wil komen uit zijn letargie. Hij denkt dat dat wel zal lukken als hij genezen is van zijn mannelijke onmacht. Maar als hij daar eindelijk in geslaagd is, wil hij niets liever dan erin terugkeren. Dat was zijn paradijs, waar hij het leven van de engel kon leiden, niet dat van de man of de vrouw. Hij is eigenlijk jarenlang bezig terug te keren naar wat hij de 'goddelijke impotentie' noemt. Hij probeert die staat te bereiken door zich te oververzadigen met seks. Maar dat loopt natuurlijk ook weer mis.» Van der Heijden schrijft, naast het levensverhaal van Albert Egberts, ook het verhaal van de stad Amsterdam, en eigenlijk dat van de hele jaren zeventig. In 'De tandeloze tijd' lijken die jaren al bijna even bewegingsloos als het hoofdpersoneage zelf. De titel van de cyclus zou ook kunnen verwijzen naar de matheid van die tijd. Van der Heijden: «De titel staat voor een heleboel dingen, maar zeker ook voor de lusteloosheid van de vroege jaren zeventig. Toen hing in de Nederlandse universiteitssteden een soort luwte, een stilte na de storm van de revolutionaire jaren zestig. Iedereen had nog behoefte aan revolutie, maar tegelijk kwam alles meer en meer tot stilstand. Men bestudeerde het marxisme nog wel in werkgroepen, maar dat was een revolutie van de theorie, niet van de praktijk. In dat opzicht is Albert Egberts inderdaad een kind van zijn tijd.»

Naturel

Hetzelfde kan gezegd worden van de voorstelling die van der Heijden donderdagavond geeft in de reeks 'Geletterde Mensen'. In de geest van de jaren negentig wordt er multimediaal gewerkt: het gesproken woord wordt gekombineerd met geprojecteerde tekst en muzikale intermezzi. Die worden verzorgd door een gelegenheidsorkest van Brusselse muzikanten, die delezende schrijver bijstaan op bas en saxofoon. Die aanpak is niet alleen een vernieuwing in het opzet van 'Geletterde Mensen', maar ook voor Van der Heijden zelf is het een nieuwe ervaring. Van der Heijden: «Dat was aanvankelijk wel een beetje griezelig. Ik lees al vele jaren voor, en heb dat altijd zo naturel mogelijk gedaan. Nu komt er plots een soort teatraal aspect bij: er is een decor, veranderende belichting, en muzikale extractes. De muzikanten hebben wel geprobeerd de gelezen stukken te interpreteren. Waar de tekst verderder is, spelen ze ook zachte, stemmige muziek, en waar het gaat om de ver-warring van de hoofdfiguur is er dissonante, kakofonische muziek.» De bedoeling van de voorstelling is op zijn minst ambitieus: de drieduizend pagina's 'Tandeloze tijd' samenballen in ongeveer twee uur. Dat gebeurt door een aantal belangrijke fragmenten te kiezen uit de zeven boekdelen, en aan de hand van die dwarsdoorsnede de lezer vertrouwd te maken met de thema's en problematieken van de hele cyclus. Tussen twee stukken voorgelezen tekst in, als de muziek speelt, wordt er ook steeds een stuk tekst geprojecteerd op een scherm dat bijna heel de breedte van het podium inneemt. Die tekst moet ervoor zorgen dat de toeschouwer de draad niet verliest, en dat de narrative structuur van de voorstelling behouden blijft. Het scherm heeft echter nog een andere functie. Doordat het doorzichtig is, verdeelt de scene in twee ruimtes, die allebei gebruikt worden door de voorlezer. Zo nu en dan wandelt Van der Heijden er om-

heen, om aan de andere kant wat te gaan lezen. Verder is het decor erg sober gehouden: op de voorkant van het podium bereikt het zich tot een paar stoelen en een lezenaar. Het meest imposante rekvisiet staat echter achter het projectiescherm: een schaar van zeker drie meter hoog. Een symbool waar literatuureksegeten wellicht veel over te vertellen hebben? Van der Heijden: «Over de symboliek van de schaar in mijn werk is inderdaad al veel gezegd en geschreven. De schaar is natuurlijk het werktuig dat Albert Egberts gebruikt om in Amsterdam auto's mee open te breken. Dat was het uitgangspunt van mijn roman; ik zou het hoofdpersoneage in Am-

sterdam neerzetten, met een schaar in de hand, en dan kijken wat er gebeurt. Zo'n symbool groeit echter boven de schrijver uit, in combinatie met het verhaal neemt het allerlei betekenissen aan. Maar ik wil de lezer geen symbolen opdringen. Dat is net de meerwaarde die een roman krijgt: de confrontatie met de creativiteit van de lezer.»

Martijn Graumans

A.F.Th. van der Heijden komt op donderdagavond 21 november voorlezen uit zijn cyclus 'De tandeloze tijd'. Dat gebeurt om 20.00 u in de Minnepoort. Kaarten reserveren kan op 22.21.13. De boeken zullen ook ter plaatse te koop aangeboden worden.

Ik poets mijn tanden driemaal per dag.

(foto Dirk Leunis)

Lido in orde!

Vorige week donderdag zijn de brandweermannen opnieuw verhuisd van de Lido naar hun kazerne. Zij stonden in voor de brandveiligheid wegens het ontbreken van een nooduitgang. Toen de rechter in kortgeding de bestaande nooduitgang niet toegewezen had aan de Lido, werd onmiddellijk het plan voor de bouw van een nieuwe nooduitgang opgevat. In de tussentijd betaalde Marie-Claire Kerstens, eigenares van de zaak, 4000,- per uur voor twee brandweermannen, zodat de zaak open zou kunnen blijven voor geboekte fuiven. De nieuwe vluchtweg was vorige week af op één detail na. De Lido had vergeten een bouwvergunning aan te vragen. De eigenares ging er van uit dat dit niet nodig was. Immers, de nieuwe nooduitgang werd in de hoogte gebouwd, zonder contactpunten met de muren. Door de nooduitgang op poten in de grond vast te maken, werd deze beschouwd als 'beweegbaar', waardoor de vergunningsplicht vervalt. Het buurtcomité, De Keiberg, wees het stadsbestuur op het feit dat er wel een vergunning nodig was, omdat er een opening in een muur gekapt werd. Sedert augustus dit jaar is voor dergelijke handelingen een bouwvergunning verplicht. Vorige donderdag heeft het schepencollege de -laatste?- bouwvergunning afgeleverd. Nu is het wachten op de verdere stappen van het buurtcomité. Zij zijn van plan naar de Raad van State te stappen, maar het zal nog een hele tijd duren voor er hierover een uitspraak geveld wordt.

(pt)

superkruiswoord

1	2	3		4		5	6	7	8		9	10	11	12	13		14		15	16	17	18	
19				20		21					22		23				24	25		26			
27				28		29		30		31		32		33		34			35		36		
				37		38	39		40		41	42			43			44		45			
46	47			48					49		50				51		52		53		54		
55				56	57			58	59		60			61		62		63		64			
				65				66		67			68		69		70		71				
				72				73		74					75			76					
77		78	79		80		81	82				83		84		85		86					87
88	89			90		91		92		93		94		95		96						97	
98		99		100		101		102				103		104	105				106	107			
				108		109		110		111			112		113				114				
115	116		117		118			119		120	121			122		123	124					125	
126		127		128				129		130				131		132	133				134		
135						136								137							138		

Horizontaal — 1 Omwenteling 4 Dwaas 9 Ongeduldig 15 Europese hoofdstad 19 Liichaamsdeel 20 Pers. vnw. 21 Oorlogsgod 23 Dierlijk bouwsel 24 Zoogdier 26 Schrijfstok 27 Muzieknoet 28 Lange kapmantel zonder mouwen 30 Voegwoord 31 Heks 33 Vlaams plaatsje 34 Vogelkje 36 Pers. vnw. 37 Vaartuig 38 Toonschaal 41 Raadsel 44 Kort ogenblik 46 Plaats 48 Zoon van Jakob 49 Franse komponist 51 Een beetje 53 Lichaamsversiersel 55 Loofboom 56 Drietenige struisvogel 58 Lengtemaat 60 Vocht 61 Pers. vnw. 62 Foedraal 64 Drietenige luid 65 Zijrivier van de Donau 66 Koraal-eiland 68 Zeilschip 70 Zoon van Zeus 72 Voegwoord 73 Lengtemaat 74 Verzadigd 75 Frans eiland 76 Voorzetsel 78 Ambtskleed 81 Laag vast vet 83 Halmen van gedorst koren 85 Beker op hoge voet 88 Voorzetsel 90 Jongensnaam 92 Slede 93 Waterkering 95 Muzieknoet 96 Lichtende kring om de maan 97 Spil 98 Kikker 100 Zijrivier van de Moezel 102 Stad waar geregeld een brande woedt 104 Geheel van leidende

medewerkers 106 Balsport 108 Maak een dierlijk geluid 110 Schade 112 Hart 114 Scherp werktuig 115 Agendapunt 117 Groep van plaatsen voor het publiek 119 Voorzetsel 120 Blijk van genegenheid 122 Noord-Frans riviertje 123 Hoge vazal 125 Op die wijze 126 Pluisje op kleding 128 Japans drama 129 Spaanse stad 131 Jongensnaam 133 Meisjesnaam 134 Europeaan 135 Gewichtseenheid 136 Medewerker van Guust Flater 137 Koude en droge noordwestenwind 138 Zitkussen.

Vertikaal — 1 Gebakje 2 Vrouwelijk dier 3 Kluitenbreker 4 Gedicht van Herman Gorter 5 Familieid 6 Vrouwen, geloofwaardigheid 7 Zwemvogel 8 Loofboom 10 Bijwoord 11 Roofvis 12 Vogel 13 Nuttige 14 Gesloten 16 Voorzetsel 17 Periode van het jaar 18 Veerkracht 20 Dwingelandij 22 Europese rivier 25 Deel van een wedstrijd 28 God die heerst over het schimmenrijk 29 Zwitsers schilder 31 Javaanse dolk 32 Gehaaid 34 Zuid-Amerikaanse volksdrank 35 Reeks 37 Voertuig 39 Algemene vergadering 40 Getijde 42 Deel van de bijbel 43 Pers. vnw. 45 Chinese afstandsmaat 47 Zoogdier 48 Oude lap 50 Speelplaats voor kinderen 52 Bevel 54 Voorzetsel 57 Vrucht 59 Groen 61 Insekt 63 Bijbelse man 65 Beur 66 Voegwoord 67 Hoeveelheid haar 68 Koorlid 69 Nederlandse omroep 71 Hoeveelheid haar 77 Engels schrijver 79 Roofdier 80 Luikse gemeente 82 Plotseling 84 Gevaarlijk 85 Schutblaadjes van gedoorste korenaren 86 Schaakstuk 87 Van dezelfde gedaante 89 Griekse letter 91 Mannelijk beginsel in de kosmos 93 Wapen 94 Hoofddeksel 96 Muziekinstrument 97 Reeds 99 Pers. vnw. 101 Noord-Frans riviertje 102 Pers. vnw. 103 Muzieknoet 105 Voorzetsel 107 Zoogdier 109 Aanbidder 111 Heldendicht 113 Zuivelprodukt 114 Zoogmoeder 116 Insekt 118 Deel van een huis 121 Lelle-achtige plant 124 Vis 125 Geweldige massa 127 Familieid 129 Muzieknoet 130 Neon 131 Muzieknoet 132 Bijbelse stad 134 Geliefde van Zeus

Door Filip De Keukeleere

zoekertjes

√ De arts onderzocht de fluim en konstateerde: niets dan schuim.
√ Da muft ier no vis.
√ X en ETA: één front tegen Juan Carlos op maandag 3 februari
√ Bruno moet twee dingen leren: vroeger gaan slapen en minder drinken. En zwijgen.
√ (zing) "Va-len-cia, steek je ...door de ...k ga je ...langs de...
√ My body is my castle.
√ Wasaltsèen?
√ J'ai été à Marienbourg.
√ Gezocht: dwangbuis voor B.L. uit K. Drinkend!

√ X geeft voor elke levende gevilde stadswachter 5 kilo marsepein bestaande uit 70 procent amandelen en 30 procent rijksdwachtvees.
√ Bruhhe licht in Belhie.
√ Zottebolledolleknollemeke, ik mis je. M.
√ Roodharige eerste kanster uit OG gesignaleerd in de buurt van Bogaerdenstraat 35. Geef het gewoon toe Björn!
√ X organiseert een geheime vergadering in MTC 00.16 op vrijdag 22 november vanaf 19.00 u. Op de agenda staat één punt, de likwidatie van de rechtse-conservatieve-antivelobby: Jan V., Frank R., Pieter T. en Wendy D.
√ Rol van Barney uit the Simpsons wordt vanaf nu overgenomen door Björn (feestpraeses Klio. Proficiat! Fanclub in oprichting.
√ Desperately seeking Jan (eerste kan pol en soc) beschrijving sinds een november veranderd in blokbeest. Greet S.
√ Voor wie het erratum in de volgende Bacchus niet kan afwachten: niet de o mikron, wel de o mega wordt als o in mort (Fr.) uitgesproken.
√ Horror, humor en erotiek in AV 01.12 op donderdag 21 november vanaf 19u.
√ Laurence twijfelt nog. Blijven proberen. Toon!
√ Björn doet geen moeite om een lief te zoeken. Hij verwacht immers dat die zichzelf komen aanbieden.
√ Elise twijfelt nog. Blijven proberen. Bruno!
√ Aan de Leen van Fak L&W, eigenlijk zie ik u verschrikkelijk graag. Spijtig genoeg zie jij mij blijkaar niet staan. Ik geef u nog twee weken om uit te zoeken wie ik ben. Een fakreak.
√ Lieslot zoekt kat om gastronomisch weekend met kattenbrokken door te brengen. Sandalen niet vereist, wel gewenst.
√ Nele twijfelt nog. Blijven proberen, Toon!
√ Veronique twijfelt niet meer. Proberen, Dany!

vervolg op p. 15

bodystyling®

AFSLANKSTUDIO VOOR VROUWEN

ONZE TFM METHODE GARANDEERT:

- * gericht afslanken bij taille, buik, heupen, dijen en andere probleemplaatsen
- * bestrijding vande sinaasappelhuid
- * geen gebruik van pillen, spuiten of wikkels
- * na de behandeling een stevig weefsel en een strakke huid

* juiste en gezonde voeding

STEEDESEEN DIETISTE EN KINESISTE AANWEZIG

**BEL ONS VANDAAG
NOG VOOR EEN GRATIS
EN VRIJBLIJVENDE
FIGUURANALYSE:**

016/20.12.70

**SPECIALE
STUDENTEN-
PRIJZEN**

ST-MAARTENSTRAAT 10B4 - 3000 LEUVEN

Open: ma-di-woe-do 10 tot 20 u & vrij 10 tot 16 u.

"In feite zijn we in de eerste plaats klassieke muzikanten"

Dinsdag 19 november komt 'Die Anarchistische Abendunterhaltung', ondertussen genoegzaam bekend als 'De Anarchisten', naar Leuven. Te laat om een kaartje te kopen, het concert is al weken uitverkocht. Voor iedereen die hen niet live kan meemaken, toch een zoethouder in de vorm van een soms beherlijk verwarrend en uit de hand lopend gesprek, waarin zij hun zielje, dat op dat vroeger ogenblik van de dag nog niet deftig wakker was, open en bloot op tafel leggen.

Vier jaar geleden besloot een horde frisse knapen om de koppen bijeen te steken en samen muziek te gaan maken: de broers Buni (viool) en Simon Lenski (cello), Roel Van Camp (akkordeon) en Han Stubbe (klarinet) zijn nog plepjong en walsen door de muziekgeschiedenis alsof het de laatste Jaargang van 'Oor' betrof. Postmodern gezwets is aan hen niet besteed, maar ze vinden wel in verschillende genres hun gading, variërend van jazz over klassiek naar etnische muziek. Evenals hun inspiratiebronnen is het gesprek een mengelmoois, gevoerd op een zeer onstichtelijk vroeg uur, althans voor doorwinterde nachtraven. Vertaal de hiervolgende tekst best zelf in sappig Antwerps.

Simon Lenski: «Wij zijn gewoon voor het plezier beginnen spelen en hadden zeker geen vooropgesteld plan of zo. Gewoon samen een beetje muziek maken.»

Roel Van Camp: «'t Is zoals zappen voor TV, je duidt ook niet alles op voorhand aan, maar kiest gewoon op 't moment zelf wat je wil zien.»

Veto: Jullie hebben allemaal een klassieke muzikale opleiding gehad. Hoe loopt dat nu?

Roel: «Toen we met de groep begonnen waren we nog allemaal aan 't studeren. Ik zelf heb twee jaar conservatorium gedaan, bovenop al datgene wat ik ooit al gedaan heb. Wanneer is die studie trouwens echt af? Dat gaat je leven lang verder. Op zich studeren we nog, maar niet meer in schoolverband, want dat is niet meer te combineren.»

Simon: «We studeren natuurlijk ons instrument, konstant eigenlijk. Maar we zijn niet meer verbonden aan een instelling.»

Brugge

Veto: Jullie hebben afgelopen zomer op de totaal verschillende festivals gespeeld. Van Dranouter, Pukkelpop en 'Klinkers' in Brugge tot op Lowlands in Nederland.

Roel: «Op zich is het tof dat wij van elk soort festival mee kunnen genieten. Het nadeel is dat daar alles zo snel moet gaan; je hebt een half uur om het geluid op punt te stellen, een half uur om te spelen en dan moet je op vijf minuten weg zijn.»

Simon: «Om onze muziek goed te kunnen brengen moeten we een sfeer kunnen opbouwen, rustig, want dan kun je erin komen en zo.»

Roel: «Maar het ligt ook aan het soort festival: vooral in de rock gaat het heel snel, elders is het heel wat kalmer. Bijvoorbeeld in Brugge, daar was het één avond, en het geluid was dan ook perfect.»

Veto: Jullie optredens krijgen een heel ander karakter nu jullie in zalen gaan spelen. Een indrukwekkende lichtinstallatie, lekker kitschere diskobollen, een diaprojektor en een videoscherm. Het lijkt wel een nieuwe invulling van het pseudo-avantgardistische "multimediale project".

Simon: «Het is de eerste keer dat we een optreden zo opbouwen en er zo mee bezig zijn. Dat is misschien wel 'in', maar ik denk echt dat het resultaat niet pseudo-euh-

alles-wat-je-gezegd-hebt is. De combinatie gaat gewoon heel eigenaardig zijn, met de lichteffecten. Het is allemaal heel simpel gehouden, want we hebben niet veel geld en we proberen dus met het materiaal dat we hebben zoveel mogelijk te doen. Met de muziek die wij maken gaat dat eerder vervreemdend werken.»

Roel: «Dat kun je nog niet zeggen.»

Simon: «Ja, dat kun je nog niet echt zeggen, maar misschien dat het op bepaalde mensen avantgardistisch overkomt...»

Veto: Heeft jullie muziek zo'n escenering wel nodig?

Roel: «Dat is een heel goeie vraag, dat hebben we onszelf ook al afgevraagd. De motivatie is: we gaan nu in veel zalen spelen waar er de mogelijkheid is tot het gebruik van licht en decor. We kunnen nu iets meer doen. Je moet daar niet in overdrijven.»

Simon: «Ik denk dat de muziek dat niet nodig heeft maar dat wij dat nodig hebben. We hadden er gewoon zin in, met de muziek die we nu spelen wilden we extra elementen toevoegen, zodat je ook op je omgeving kan gaan inspelen bijvoorbeeld. We proberen onszelf zoveel mogelijk te vernieuwen.»

Veto: Jullie muziek klinkt beïnvloed door Michael Nyman en Philip Glass, doorspekt met folkelementen. Ook dEUS hoort in het rijtje thuis omwille van de covers.

brengt de leeftijd van Roel, via een eenvoudig rekensommetje, op negentien. Simon is achttien, nvdr.»

Roel: «Om even terug te komen op Soft Machine: ik heb al hun platen, dus dat moet ergens wel invloed hebben. Ik heb hen leren kennen via mijn nonkel, en ik vond dat wel een goed groepje. Ook The Doors en klassieke muziek in 't algemeen heeft mij beïnvloed. Maar dat geldt alleen voor mij, want de anderen zullen totaal andere namen vernoemen.»

Simon: «De meesten hebben niet echt een idool, er is zoveel. Ik kan hier zeker twintig namen opnoemen. Dat gaat van klassiek over jazz, pop, rock...»

Roel: «De ene maand heb je een voorliefde voor dit, de andere voor dat. Sinds drie maanden luister ik heel intens naar Indische muziek, van 's morgens tot 's avonds. Binnenkort kan dat weer iets heel anders zijn.»

Partituur

Veto: In hoeverre staan jullie te improviseren op een podium?

Roel: «Er staat niks op papier, het enige dat op papier is gezet, is achteraf gebeurd, voor een instelling zoals Sabam.»

Simon: «Meestal hebben we een structuur met baslijnen en akkoorden, en

Herman Hesse. Zat daar een bepaalde bedoeling of boodschap achter?

Simon: «Nee, die naam is als het ware 'tot ons gekomen', want Roel en Buni hun vroegere groep heette reeds zo. We vonden het een mooie naam en hadden allemaal dat boek gelezen, dus toen we met de huidige groep begonnen hebben we gewoon de naam overgenomen.»

Roel: «Ja, het is echt niet meer dan dat. Op zich vind ik het ook mooi klinken: 'avondvermaak'. Het liefst spelen wij ook 's avonds konserten. En 't is een heel klein beetje anarchistisch. Als je wil, kan je er echt wel muzikaal anarchisme in horen. Maar wij zijn voor de rest geen Hessefanaten of zo. Het boek was ook tof om te lezen, maar we zoeken er geen verdere connectie achter.»

Samenhang

Veto: 'Die Anarchistische Abendunterhaltung zit duidelijk in de lift. Jullie beginnen naambekendheid te krijgen. Hebben jullie mee geprofiteerd van de Belgische muziekscene met dEUS en konsorten?

Roel & Simon (in koor): «Ja, daar hebben we enorm van geprofiteerd.»

Simon: «Wij hadden zeker hetzelfde kunnen doen zonder al die aandacht voor Belgische muziek, misschien zelfs meer.»

Roel: «Op zich vind ik het ook vreemd: je hebt dEUS, Soulwax, Flowers for Breakfast, maar we hebben daar niks mee te maken.

We kennen die mensen wel en hun muziek ook, maar verder hebben wij een totaal andere achtergrond. Er is ook wel iets gemeenschappelijks; dat is van dezelfde streek komen en dat we... ja, weet ik veel.»

Simon: «We worden er vaak mee in verband gebracht als 'de Antwerpse scene',

Hesse al gezegd of ze mij schattig vindt?

(foto Bache Jaspers)

Roel: «Nyman en Glass, dat zijn geen invloeden. Mensen proberen altijd achteraf de vergelijking te maken met anderen, als referenties. Dat is zeker niet onze inspiratie. Die inspiratie komt van overal, en van elk lid van de groep. Ik haal mijn inspiratie uit mijn muziek van vroeger, eerst uit de studie van mijn instrument, plus de eigen platenkollektie.»

Simon: «We zijn eigenlijk gewoon beginnen te spelen en elke persoon brengt zijn eigen inspiratie in.»

Roel: «Ik wil daar wel iets concreter op antwoorden: ik ben in mijn jeugd heel hard beïnvloed door Soft Machine.»

Klassiek

Veto: Hoe oud ben je dan nu?

Roel: «Ik heb sinds gisteren besloten om daar niet meer op te antwoorden.»

Veto: Hoe oud waren jullie dan toen jullie met de groep begonnen?

Simon: «Hij was vijftien, ik veertien. (Dat

daarbovenop improviseren we dan. De akkoordenschema's zijn simpeler dan bij jazz, maar het principe is wel hetzelfde.»

Veto: De nonchalance waarmee jullie op een podium staan is verbazingwekkend. Gaat dat vanzelf of is dat gespeeld?

Roel: «In Brugge waren we heel relaxed. Dat heeft te maken met het spelen. Als er iets fout gaat... Maar eigenlijk gebeurt er nooit een fout, want we kunnen dat altijd opvangen. De helft van het publiek merkt dat vaak niet eens. Mét partituren zou de paniek groter zijn, want dan zouden we niet meer weten wat te doen. Achen, we zien wel wat er gebeurt. Dat is ook de ervaring, in het begin waren we veel zenuwachtiger.»

Simon: «We willen zeker als mens in heel dat gedoe blijven staan. Het hangt vooral van de geluidskwaliteit af, als het geluid minder is voelen we ons rapper ongemakkelijk. Onze violist is het meest zenuwachtig van allemaal.»

Veto: Jullie naam komt uit 'Steeppenwolf' van

maar er is geen muzikale samenhang.»

Roel: «Wij zouden hier veel meer van kunnen profiteren, maar het zijn de media die ons voortdurend met elkaar verbinden. Ze willen ons categoriseren, maar dat lukt hen niet. In het overzicht van de Belgische groepen in 'Oor' stonden wij bijvoorbeeld niet bij. Dat vond ik wel oke, want anders zijn we toch maar een klein naampje onder de grote groepen. En we zijn toch nog altijd klassieke muzikanten.»

Veto: Zijn er plannen om het buitenland te veroveren?

Roel: «Die plannen zijn er en de uitwerking is volop bezig. Ik ben blij dat ik daar eventjes in twee woorden op kan antwoorden.»

Ann Bries
Kristien Michiels

'Die Anarchistische Abendunterhaltung', alias een bende knappe kerels, speelt op 19 november in De Minnepoort. Het concert is uitverkocht maar ze toeren heel Vlaanderen rond, dus...